

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie C · número 44

Comissió de Justícia

Sessió 2, dimecres 11 de juliol de 2018

Presidència de l'l. Sr. Joan Josep Nuet i Pujals

TAULA DE CONTINGUT

Sessió informativa amb la consellera de Justícia sobre els objectius i les actuacions del seu departament	
355-00008/12	3
Sol·licitud de compareixença d'Emilie Rivas, responsable de polítiques d'infància de Save the Children, perquè presenti la proposta de model de casa dels infants Barnahus, d'atenció especialitzada integral en abusos sexuals a la infància	
356-00063/12	50

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 2 de la CJ

La sessió de la Comissió de Justícia (CJ) s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix Joan Josep Nuet i Pujals, acompanyat de la vicepresidenta, Carmen de Rivera i Pla, i de la secretària, Irene Fornós Curto. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Susana Beltrán García, Munia Fernández-Jordán Celorio, Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois, Lorena Roldán Suárez i María Francisca Valle Fuentes, pel G. P. de Ciutadans; Eusebi Campdepadrós i Pucurull, Josep Costa i Rosselló, Gemma Geis i Carreras, Marta Madrenas i Mir i Eduard Pujol i Bonell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Magda Casamitjana i Aguilà, Adriana Delgado i Herreros, M. Assumpció Laïlla i Jou i Noemí Llauredó Sans, pel G. P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé i Alícia Romero Llano, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Xavier García Albiol, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de Justícia, Ester Capella i Farré, acompanyada de la secretària general, Patrícia Gomà i Pons, i del secretari de Relacions amb l'Administració de Justícia, Joan Domènec Abad i Esteve.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Justícia amb la consellera de Justícia sobre els objectius i les actuacions del seu departament (tram. 355-00008/12). Consellera del Departament de Justícia. Sessió informativa.

2. Sol·licitud de compareixença d'Emilie Rivas, responsable de polítiques d'infància de Save the Children, davant la Comissió de Justícia perquè presenti la proposta de model de casa dels infants Barnahus, d'atenció especialitzada integral en abusos sexuals a la infància (tram. 356-00063/12). Joan Josep Nuet i Pujals, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bé, bon dia, diputats i diputades. Comencem la sessió de la Comissió de Justícia. Tenen vostès l'ordre del dia, i saben que avui tractarem dos punts. El segon punt, el tractarem després del primer; o sigui, després de la compareixença de la consellera ens quedarem una estona per substanciar una compareixença molt breument, eh?

Sessió informativa amb la consellera de Justícia sobre els objectius i les actuacions del seu departament

355-00008/12

Iniciarem la comissió amb el primer punt. Li dono la benvinguda a la consellera de Justícia aquí al Parlament. I, per tant, sense dilacions... Saben vostès que hem enviat ja les condicions d'aquest debat: la consellera farà una primera exposició, aproximadament pel temps d'una hora; després intervindran els grups parlamentaris, de major a menor, i es deixaran els grups que donen suport al Govern com a darrers, eh?; després la consellera contestarà, amb un temps aproximat màxim de mitja hora, i finalment, els grups parlamentaris tindran –la primera no ho he dit: deu minuts– una segona intervenció de cinc minuts, i tancarà el torn aquest la consellera de Justícia.

Per tant, sense més, li dono la paraula. Avui no fa tanta calor com al darrer dinar que vam compartir (*rialles*); doncs espero que estiguem més frescos. Moltes gràcies i endavant, consellera, quan vulgui.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Moltes gràcies, president, tot i que aquell dinar va anar bé per a saber la capacitat que tenim tots de resistència i, per tant, per conèixer-nos en circumstàncies la veritat que no massa agradables des del punt de vista de la climatologia. Però, en tot cas, va anar molt bé.

Molt bé, molt bon dia a totes i a tots; gràcies, senyor president. Saludo els membres de la Mesa i totes les diputades i diputats d'aquesta Comissió de Justícia, a la qual tinc el plaer d'adreçar-me per primera vegada com a membre del Govern de Catalunya. Tinc avui l'honor de parlar-los sobre el departament que tinc la responsabilitat d'encapçalar i de les línies d'actuació que tenim el compromís i la ferma voluntat de dur a terme.

Vull començar, si em permeten vostès, per saludar i presentar davant d'aquesta comissió l'equip que m'acompanya i que m'acompanyarà en l'apassionant tasca que tenim assignada. En primer lloc, la secretària general del departament, la senyora Patrícia Gomà; el secretari de Relacions amb l'Administració de Justícia, el senyor Joan Domènec Abad; el director general de Serveis Penitenciaris, el senyor Amand Calderó; el director general de Dret i d'Entitats Jurídiques, el senyor Xavier Bernadí; la directora general d'Execució Penal a la Comunitat i de Justícia Juvenil, la senyora Pilar Heras; el director de Serveis del departament; el senyor Àngel Cortadelles; la directora del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, la senyora Núria Clèries; el director del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció –Cire–, el senyor Juan José Torres, i els responsables de les noves àrees que en aquesta legislatura s'han vinculat al nostre departament, com són la directora general de Memòria Democràtica, la senyora Carme Garcia; el director general d'Afers Religiosos, Marcellí Joan; la directora general de Modernització de l'Administració de Justícia, la senyora Montserrat Muñoz, que avui no podrà acompanyar-nos. I finalment, els col·laboradors directes de la consellera, en aquest cas del Gabinet de la Consellera, la senyora Helena Ricomà, que per qüestions personals avui no està aquí; la senyora Susana Cucurella; la senyora Mònica Casals, el senyor Oriol Burgada, el senyor Èric Gómez; la senyora Núria Sancho, el senyor Ivan Altisent, i el senyor Lluís Vilaró. Espero no haver-me oblidat de ningú, però en tot cas tenen a la seva..., saben que són col·laboradors de la consellera, però que òbviament també treballen i participen perquè vostès també, diputades i diputats, tinguin la màxima relació i, per tant, també la màxima comunicació amb el Departament de Justícia.

En nom d'aquest equip i dels seus col·laboradors i col·laboradores, els vull expressar la nostra total predisposició a mantenir un diàleg obert, franc i constructiu, convinguda que la lucidesa i l'entesa només poden venir del contrast dels punts de vista, del debat de les idees i de la confrontació de les idees. Però, abans de presentar-los les prioritats d'aquesta nova etapa, vull agrair i reconèixer la tasca del meu predecessor, el conseller Carles Mundó. I faig meves les seves paraules quan va aparèixer en aquesta mateixa comissió, el passat 24 de febrer de l'any 2016: «La justícia és un pilar fonamental de l'estat social i democràtic de dret. Sustenta la convivència i l'estabilitat social; reforça el creixement econòmic i la confiança en les institucions, i constitueix, al mateix temps, o alhora, un dels serveis públics més rellevants.»

En aquest sentit, voldria destacar la rellevància del Departament de Justícia dins de l'acció de govern; només cal, vostès, que analitzin la ubicació, en aquests moments, del departament. Més en els moments d'excepcionalitat política que vivim, val a dir que s'ha de dir i s'ha d'explicar, on és més necessari que mai un compromís irrevocable amb aquesta definició. Perquè defensem una transició mental i organitzativa cap a una justícia democràtica, garantista dels drets i les llibertats, que fomenti el diàleg, repari les víctimes i ofereixi sempre oportunitats a les persones que han comès algun tipus de delictes.

Entenem, doncs, la justícia com una eina de cohesió social, de foment de la confiança en les institucions, d'exercici de responsabilitat política i que estigui sempre

encarada a l'apuntament de l'estat de dret. Per tant, posarem tots els nostres esforços per a desplegar la funció social de la justícia, situant a les persones –i ho repeiteixo, situant a les persones– en el centre de les polítiques de justícia.

Així, amb la nostra acció de govern, volem garantir la tutela judicial efectiva i la igualtat en l'accés a la justícia, amb una administració de justícia moderna, ràpida, eficient, eficaç i de proximitat. Volem bastir un sistema penitenciari orientat a la reinserció i a la rehabilitació, perquè és la nostra obligació com a societat democràtica. Volem fomentar la justícia restaurativa i l'atenció i reparació a les víctimes. Volem assumir el valor de servei públic de l'Administració, de millora de la qualitat de vida de la ciutadania i de responsabilitat. I ho farem des dels principis de l'ètica, l'equitat, la transparència, la modernitat, l'agilitat, l'eficiència, l'eficàcia i, òbviament, la proximitat.

A més, com ja saben, en aquesta legislatura incorporem dues noves àrees al Departament de Justícia. Les polítiques de memòria democràtica, perquè entenem que impliquen una mirada transversal, que va més enllà de la mirada purament històrica, donat que afecten drets humans, afecten els drets humans més bàsics, com són la recerca de la veritat, de la justícia, la reparació i la garantia –la garantia– de no repetició. L'assumpció i promoció d'aquests drets tenen l'encaix procedent en el marc del Departament de Justícia, des d'on aquesta legislatura volem elaborar i aprovar una llei de memòria democràtica per a Catalunya, que ens doti d'un fonament jurídic clau per abordar-la de manera integral.

En segon lloc, hem incorporat l'àmbit d'afers religiosos. Funcionalment, la seva incorporació ens permet unificar sota una única direcció política les competències en matèria de registres de les entitats religioses –dependents, en aquest cas, de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques– i aquelles vinculades a la relació institucional del Govern amb aquestes. El respecte i la protecció dels drets fonamentals és un dels pilars bàsics de l'acció del Govern, i entre aquests, la llibertat de consciència. Considerem que, amb aquesta voluntat, cal ampliar l'àmbit d'actuació de la direcció general, per incloure-hi altres formes de llibertat de consciència, incorporant també el diàleg social, les associacions d'ateus i lliurepensadors.

En aquesta compareixença els presentaré el Pla de treball per aquesta legislatura, que l'hem estructurat, aquesta intervenció, detallant els objectius de les diferents línies d'actuació, que són bàsicament les següents o que són, en tot cas, les següents. Primer, polítiques de memòria democràtica, un dels puntals de la legislatura, perquè un poble sense memòria és un poble que no es coneix a si mateix, i on no hi ha memòria no hi ha justícia. En segon lloc, el model de l'Administració de justícia, una justícia que nosaltres entenem, com no pot ser d'una altra manera, com a servei públic, àgil, moderna, eficaç, eficient i de proximitat. En tercer lloc, el sistema penitenciari, orientat a la rehabilitació i a la reinserció, per garantir noves oportunitats, en tant que deure de tota societat democràtica. En quart lloc, les mesures penals alternatives, l'atenció a les víctimes –insisteixo en aquesta qüestió, l'atenció a les víctimes– i la justícia juvenil. En cinquè lloc, el dret civil català i les entitats jurídiques. En sisè lloc, la mediació per abordar els conflictes des de la cultura de l'acord i del diàleg. En setè lloc, els afers religiosos, on assumim el repte de garantir, com deia, la plena llibertat de consciència.

Consolidació d'una política pública de memòria democràtica, que sigui estable, transversal i que tingui mirada de llarg termini. La recuperació de la memòria democràtica continuarà sent un dels aspectes als quals el Govern vol atorgar un protagonisme especial, els ho deia abans. La seva recuperació, malauradament, és un deute que encara mantenim amb la nostra pròpia història. Anem tard, anem molt tard, en el pagament d'aquest deute col·lectiu i que és, a més a més, transgeneracional, en gran part degut al silenci, als silencis imposats durant tants d'anys. No acceptar aquesta imposició és el motiu fonamental per a reivindicar i continuar reivindicant la memòria, ja que és la única via de reconciliar les experiències, els itineraris

vitals, i també itineraris col·lectius. Però també cal reconèixer que el compromís de les institucions amb aquest objectiu ha estat intermitent i mancat de continuïtat, i cal fer-ne autocrítica, d'aquest tema.

La Generalitat de Catalunya, en la seva darrera legislatura, va recuperar les polítiques de memòria i es va generar un fort impacte social, tant qualitativament com quantitativament, que és just i hem de posar-lo en valor. I és per això que també vull reconèixer la feina del meu antecessor, en aquest cas el conseller Raül Romeva.

Pretenem donar continuïtat al Programa d'identificació genètica i al Pla de fosses, dos programes que han estat pioners i singulars en els territoris que van patir la Guerra Civil. Els assumim com a propis i volem que siguin entesos com a política pública estable, transversal i a llarg termini. Un dels primers encàrrecs que vaig realitzar en arribar a la conselleria va ser l'anàlisi de l'estat d'aquests programes, i els anuncio ja que en els propers dies n'explicarem els detalls.

Tanmateix, el relançament d'aquestes polítiques ha posat en evidència la necessitat de tenir millors instruments. Aquesta legislatura volem anar un pas més enllà, volem anar més enllà i projectar una mirada més global a la memòria democràtica. Per això avui ens atorguem la responsabilitat d'elaborar i presentar un projecte de llei al Parlament, una llei integral de memòria que harmonitzi el corpus legal existent i que doni resposta a les moltes demandes, a les demandes de la societat civil, el dret a la memòria de la ciutadania i el deure de memòria dels estats. Volem una llei de memòria democràtica per a Catalunya, que ens doni un fonament jurídic clau per a treballar de forma integral en els principals eixos d'aquest àmbit. Tenim moltes limitacions que caldrà superar i que volem i tenim voluntat política de superar.

La Generalitat de Catalunya va ser el primer govern de l'Estat espanyol en dotar-se d'una entitat de dret públic per a desplegar les polítiques públiques de la memòria. Amb la Llei 13/2007, del Memorial Democràtic, l'any 2009 el Parlament va aprovar la Llei de fosses, i la legislatura passada, la Llei 11/2017, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Més enllà d'aquestes lleis, des de l'any 2000, a Catalunya s'han desplegat un seguit de decrets i resolucions per a regular diversos aspectes, com les indemnitzacions als expresos polítics de la Dictadura, la creació del Consorci Memorial de la Batalla de l'Ebre, el Consorci del Museu Memorial de l'Exili o l'ordre de desplaçament de la Xarxa d'Espais de Memòria.

Amb l'experiència que ja tenim, l'experiència i expertesa de més de deu anys d'aplicació d'aquestes lleis, considerem que ha arribat el moment d'aprovar una llei integral de la memòria que actualitzi les normes actuals i amplie drets i deures i arribi allà on no hem pogut arribar perquè la llei o les lleis, o la diversificació de lleis, no ens ho ha permès. En aquest darrer sentit, volem una llei que compleixi amb els principis de la justícia transicional: dret a la veritat, dret a la justícia, a la reparació i a l'establiment de garanties de no repetició. Tots aquests àmbits han de tenir deguda resposta, que en aquests moments no els podem donar.

En el marc d'aquests principis de la justícia transicional, volem garantir el dret a la veritat. I ho volem fer establint una definició clara i àmplia del concepte de víctima, creant un cens públic i centralitzat de víctimes, possibilitant l'accés a tots els arxius de la repressió per a avançar en la identificació de les persones que estem recuperant i creant una comissió de la veritat que permeti esclarir i quantificar els crims de lesa humanitat, informar i assistir els familiars en el seu dret a la justícia. Volem també garantir el dret a la justícia investigant els crims comesos durant la Guerra Civil i la Dictadura franquista. Volem que la llei incorpori i reconegui els col·lectius especialment castigats i oblidats, com són les dones, les persones LGTBI o els nadons robats. I volem donar suport a totes les actuacions judicials que responen al principi de justícia universal i que s'incòin per resoldre els crims comesos al nostre país.

Volem anar més enllà en el dret a la reparació fomentant la recerca i la investigació científica en els fets ocorreguts durant la Guerra Civil, la Dictadura franquista i la primera Transició –insisteixo en aquesta qüestió: fomentant la recerca i la investi-

gació científica en els fets ocorreguts durant la Guerra Civil, la Dictadura franquista i la primera Transició–, reconeixent i posant també en valor la tasca duta a terme per les entitats memorialistes i per les associacions de tota mena –sindicals, culturals, polítiques, veïnals– i facilitant l'eliminació de la simbologia franquista de tot tipus que encara avui existeix a les nostres viles i ciutats, establint per a això les mesures de foment i sancionadores en l'àmbit administratiu.

Volem establir mecanismes per a garantir la no repetició. La nova llei, en aquest punt, haurà d'anar acompanyada d'altres departaments, especialment, per exemple, en especial del Departament d'Ensenyament, per a garantir que s'inclogui la memòria democràtica en els currículums educatius i, per tant, crear plans de formació específica per al professorat.

La llei ha de promoure també el desenvolupament de projectes transnacionals que aprofundeixen en el concepte de «territori de memòria», que va més enllà de les nostres pròpies fronteres. Cal fer possible la creació de xarxes, itineraris, espais de memòria i d'encontre en tot el territori que va patir les conseqüències de la Guerra Civil i de l'exili.

Davant d'aquests reptes, es fa evident la necessitat de disposar d'aquest nou instrument jurídic que estableixi les bases d'una actuació pública basada en els valors del respecte, el diàleg i la pau. I ho volem fer de manera col·lectiva i participativa, i des del debat tranquil, ampli i constructiu amb les entitats memorialistes, amb les universitats, amb els ens locals, amb els partits polítics i amb qualsevol entitat de la societat civil que hi vulgui participar. Farem tot el possible perquè l'elaboració d'aquest projecte de llei tingui el màxim consens i suport social, i també per a assolir així la mateixa adhesió possible en aquest Parlament.

Creiem que és el moment oportú per a aprofundir en la coneixença de la nostra memòria col·lectiva, de la nostra memòria històrica, i sobretot per a ajudar a construir la societat catalana del present i la societat catalana del futur. Fer-ho requereix esforç, anàlisi i reflexió, però sobretot persistència. Tots aquells a qui la història, per la guerra, l'odi, les dictadures, ha col·locat al marge –pobles sense drets, ciutadans sense veu, innocents represaliats– han hagut de lluitar contra tota mena de manipulacions per a conquerir la memòria històrica.

Un poble sense memòria, com deia abans, és un poble sense accés a la veritat. On no hi ha memòria –insistiré en aquesta qüestió– no hi ha justícia. En un món en què encara trobem guerra, exilis, refugiats i camps d'internament i on sembla que els partits d'ultradreta i xenòfobs adquireixen cert protagonisme, entenem que les polítiques de memòria democràtica tenen una importància cabdal, especialment per a donar eines per a reconèixer els perills de les propostes antidemocràtiques i excloents que periòdicament ens van apareixent. Hi ha molta feina per fer, però només disposant d'un passat endreçat, conegut i assumit per tots ens convertim en un país amb futur.

Estem compromesos amb la retirada de tota la simbologia franquista de les places i carrers de Catalunya. No podem tancar ferides, no podem cosir ferides i acabar o tancar el dol si convivim amb símbols que han humiliat els perdedors de la Guerra Civil i les víctimes del franquisme. Per això impulsem una llei que facultarà la Generalitat per a retirar els símbols franquistes dels nostres carrers; això inclou monuments i noms de carrers amb homenatge als colpistes i als dirigents de la Dictadura. Per tant, insisteixo en aquesta qüestió: estem compromesos amb la retirada de la simbologia franquista de les places i carrers de les nostres ciutats, viles i pobles del país; no podem cosir ferides, no podem tancar dol, no podem recordar si convivim amb símbols que han humiliat els perdedors de la Guerra Civil i les víctimes del franquisme. És per això que nosaltres impulsem una llei que ens ho permeti i que permeti d'una vegada per totes tancar el dol.

El segon gran bloc de la meua intervenció és l'Administració de justícia, com els deia al començament, amb vocació de servei públic, àgil, moderna, propera, eficaç

i eficient, que garanteixi la plena igualtat dels ciutadans davant dels tribunals i que garanteixi la tutela judicial efectiva. Si parlem de futur, des del nostre departament ens donem el mandat d'assolir un model per a l'Administració de justícia que s'assembli plenament en el segle XXI, de servei públic, social, sostenible i amb visió feminista.

Amb aquest compromís volem garantir el dret a la tutela judicial efectiva, i ho farem malgrat les restriccions polítiques, les limitacions polítiques, i les limitacions i restriccions financeres, materialitzant un model de justícia que sigui pilar fonamental dels valors socials i democràtics, que aportí cohesió social, seguretat jurídica, reforci el creixement econòmic i es reconegui com un servei públic essencial, transparent i de proximitat.

L'objectiu principal del Govern és l'atenció a les persones, i entenem que el millor servei és garantir el seu accés, en condicions d'igualtat, a la justícia, les oportunitats equitatives per a la reinserció i l'atenció efectiva i sense discriminació a les víctimes dels delictes. Tenim molt presents aquells col·lectius amb necessitats específiques, com són les dones, les persones LGTBI i les persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials.

L'allunyament i, sovint, l'escepticisme manifestat sobre el funcionament de l'Administració de justícia és, en part, conseqüència de la visió d'una administració que és percebuda per la ciutadania des de la relació d'imposició del poder, i no pas basada en la relació de servidors amb la ciutadania. Hem de fer un canvi perquè les persones percebin que són el centre de la presa de decisions dels poders públics; no més així podrem configurar un model que serveixi a la construcció d'una societat socialment cohesionada, més justa, inclusiva i avançada.

Cal ser crítics respecte a la profunda desigualtat entre homes i dones en l'accés als òrgans del poder judicial i a les altes instàncies de la seva jerarquia. Mentre les dones accedeixen cada cop més en nombre a llocs de la magistratura –és a dir, és la infanteria de la judicatura–, per mèrits i capacitat la seva representativitat no es veu reflectida en la mateixa proporció o de forma proporcional en els òrgans de direcció, ni en els òrgans de direcció col·legiats del Consell General del Poder Judicial ni del Tribunal Suprem, així com tampoc entre els magistrats dels tribunals superiors ni de les audiències provincials. Com a societat hem de fer una profunda reflexió del perquè de la permanència d'aquest sostre de vidre que és infranquejable.

Per convicció, no renunciarem a seguir reivindicant un marc de plena competència per a la Generalitat de Catalunya, per al Govern de Catalunya. La lògica del Consell General del Poder Judicial és d'un centralisme polític extrem, amb només una desconcentració de caràcter administratiu, mínimament eficient, als tribunals de justícia. Aquesta lògica i les limitacions que imposa tenen un impacte molt negatiu en la qualitat del servei que oferim. Ni tan sols l'anomenada «administració de justícia», el dèficit de finançament, permet invertir els recursos necessaris per a millorar aspectes tan rellevants per nosaltres com són la digitalització, els recursos humans o els equipaments judicials.

Catalunya fa un gran esforç pressupostari gairebé en solitari, no reconegut, i que és cabdal per a la modernització de l'Administració de justícia. El millor exemple –els en posaré dos– per a il·lustrar aquesta iniquitat en la gestió de les..., per exemple, és la iniquitat en la gestió de les taxes judicials que són recaptades a Catalunya, que no reverteix ni un cèntim d'euro en la millora del servei, com era el motiu de la seva creació. A Catalunya es recapten anualment 40 milions d'euros, que, tot incomplint la llei, no es transfereixen per a cobrir la prestació de justícia gratuïta. Hi insisteixo, s'incompleix la llei quan no es transfereix per a cobrir la prestació de la justícia gratuïta. Un servei públic essencial, pilar de la cohesió social i prestat per les advocades i els advocats i els col·legis professionals, advocacia i procuradors, i que el Govern ha de finançar amb recursos propis; un servei que hem de garantir i assegurar. Si no garantim el torn d'ofici, si no en garantim la prestació, estarem

desprotegint la ciutadania, perquè és el torn d'ofici el que garanteix la plena igualtat de la ciutadania davant dels tribunals i garanteix l'accés a la justícia en condicions d'igualtat.

Un altre exemple, pel que fa a les consignacions judicials. Segons el Consell General del Poder Judicial, a la seva memòria de l'any 2017, el saldo del compte de dipòsits i consignacions judicials s'eleva a 4.150.000 d'euros, dels quals 514 milions d'euros són supòsits, consignacions que radiquen a Catalunya. En aquest context, en què no hi ha un cèntim d'euro de les consignacions i de les taxes recaptades a Catalunya que reverteixin en l'Administració de justícia..., ni un cèntim d'euro.

Passo a detallar, per tant, les línies d'actuació per al present mandat en l'àmbit de l'Administració de justícia. És a dir, els he fet una petita reflexió, perquè vostès sàpiguen perfectament quina és la dimensió de la tragèdia i de la poca o nulla, si se'm permet, participació en aquest cas de l'Estat perquè nosaltres puguem prestar un servei en condicions. Deia que passo a detallar les línies d'actuació en matèria d'Administració de justícia per a aquest mandat.

La digitalització, com a factor clau per a assolir una justícia ràpida, eficaç i que optimitzi els recursos humans i materials. La seva intensificació continuarà sent una prioritat del Departament de Justícia per als propers anys. Les principals actuacions seran: desenvolupar el mòdul de tramitació en la jurisdicció penal, atès que ja estan construïts i implementats els mòduls de les jurisdiccions civil, social i contenciosa administrativa; la creació i implementació de la seu judicial electrònica i la carpeta del ciutadà per a fomentar l'agilitat, la proximitat al ciutadà i la transparència, també, en l'àmbit de l'Administració de justícia.

De nou hem de denunciar l'infrafinançament que patim. Mentre que la Subdirecció General de Nuevas Tecnologías del Ministerio de Justicia compta amb 131 milions d'euros per al 2018 –no cal que els expliqui l'èxit de Lexnet–, s'ha suprimit la minsa transferència anual prevista als pressupostos generals de l'Estat per al suport a la digitalització a Catalunya, en aquest cas, de la modernització de l'Administració de justícia a Catalunya i la digitalització, que suposava més d'1 milió d'euros.

Malgrat aquestes dificultats, malgrat l'infrafinançament, avui per avui, l'e-justicia.cat es troba en funcionament el 100 per cent dels jutjats de primera instància de Catalunya, incloent-hi els de família, els de capacitats i internaments, 135 òrgans judicials; el 95 per cent dels jutjats socials, 52 de 55; el 100 per cent dels jutjats mercantils, 13 òrgans judicials; el 100 per cent de les seccions civils de l'audiència provincial, 16 seccions; el 20 per cent de les seccions civils dels jutjats de primera instància i instrucció, 34 de 170 òrgans, i als jutjats contenciosos administratius tot just hem acabat d'iniciar la prova pilot de la jurisdicció a 1 dels 23 òrgans judicials. Queda pendent per a la següent fase la implementació del programa a la jurisdicció penal.

En matèria de justícia gratuïta, com ja he esmentat, un dels nostres objectius principals és garantir la tutela judicial efectiva, i per això és essencial garantir l'accés a la justícia en plena igualtat. Recordem que demà, 12 de juliol, és el Dia de la Justícia Gratuïta, en què reivindicuem el paper del torn d'ofici, que garanteix la igualtat efectiva de tota la ciutadania davant dels jutjats i tribunals de justícia. No vull deixar passar aquesta oportunitat per a posar en valor la feina que realitzen els col·legis de l'advocacia, els col·legis de procuradors, però bàsicament les advocades i els advocats que presten el servei i que garanteixen amb el seu esforç diari aquest dret i la feina. I, per tant, felicitar la feina feta des del torn d'ofici.

Les sol·licituds de justícia gratuïta durant l'any 2017 han estat de 174.973, un 5,7 per cent més que l'any 2016. Un servei al qual la Generalitat ha destinat un finançament de 55 milions d'euros durant l'any 2017. Malgrat que és l'Estat qui n'hauria de subvenir la despesa, és la Generalitat de Catalunya que té el compromís i, per tant, n'assumeix la responsabilitat. Aquesta, com deia, és una prioritat política que subratlla el vessant més social de com entenem i de com s'entén des del Departament de Justícia.

ment de Justícia de la Generalitat de Catalunya la justícia. L'abast i la qualitat d'aquest servei depenen, com he explicat, també, en aquest cas, que rebéssim part de les taxes judicials que són recaptades..., no, per les taxes judicials que són recaptades a Catalunya i que, en definitiva –així ho deia la llei que les va generar–, era una obligació principal de la llei. Només refermar que es tracta d'una qüestió de lleialtat institucional –es tracta d'una qüestió de lleialtat institucional– i de compromís cap al conjunt de la ciutadania de Catalunya i d'estricta compliment de la llei –d'estricta compliment de la llei.

En matèria de recursos humans i polítiques de personal, les restriccions pressupostàries no ens permeten disposar de tots els recursos humans que voldríem i que desitjaríem –aprofito també per saludar els representants sindicals, que avui també ens acompanyen en aquesta compareixença, que abans, a l'inici de la meua intervenció, he oblidat; espero que sapigueu perdonar el descuit de la consellera. Per això hem de fer un esforç per a redistribuir tot el personal que treballa al servei de l'Administració de justícia, amb criteris d'eficiència i productivitat. S'han de valorar les càrregues de treball dels diferents jutjats i tribunals, posant especial èmfasi en aquelles jurisdiccions més sensibles a les problemàtiques socials, agreujades amb la crisi econòmica. No cal que els digui que estem realment desolats, vist com ha sigut implementat el decret que regulava les clàusules sòl i, per tant, la seva solució, quan es decideix que només hi hagi tribunals de caràcter..., en aquest cas jutjats provincials, i òbviamment, ara, amb la sobrecàrrega de feina que tenen, tampoc resolen la qüestió de les clàusules sòl.

Ara bé, qualsevol reorganització per a optimitzar els recursos disponibles és altament complexa, atès que s'han de conjugar les dinàmiques de tres administracions diferents: per una banda, el Consell General del Poder Judicial, que avui té assignats 818 jutges i magistrats a Catalunya; el Ministeri de Justícia, que és qui gestiona els 646 lletrats de l'Administració de justícia i els 386 fiscals, i el nostre departament, que proveeix la resta del personal de l'Administració de justícia, que actualment suma 7.319 empleats públics de plantilla orgànica. Per si això fos poc, cal tenir present que cada cos té un règim jurídic diferent.

En aquest sentit, com els deia a l'inici, el conjunt de grups parlamentaris s'han de conjurar per fer pinya i demanar que fos la Generalitat qui pogués gestionar de manera integral tots aquests recursos humans. Sens dubte, això contribuiria a millorar l'eficàcia, l'eficiència del servei prestat per l'Administració de justícia, objectiu que segur que tots plegats compartim.

Com a dada rellevant i que me la sentiran explicar tantes vegades com calgui mentre no hi hagi dades que em contradiguin, cal destacar que la mitjana de jutges en actiu per cada cent mil habitants a Catalunya és de 10,1, mentre que la mitjana estatal es situa a 11,5. És a dir, només assolint la mitjana estatal Catalunya comptaria amb 112 jutges més. Si ens comparem amb Europa, òbviamment, estem a la meitat de les ràtios que els països europeus amb una llarga tradició democràtica i amb una administració de justícia eficaç i eficient tenen per als seus ciutadans.

Ens cal dotar també de majors eines de formació i capacitació el col·lectiu de treballadores i treballadors. Valorem molt positivament el desplegament de l'acord amb el Departament d'Ensenyament per a crear el cicle formatiu de gestió administrativa orientada a l'àmbit jurídic, que actualment s'està impartint en tretze instituts i que ja ha tingut més o gairebé cinc-cents alumnes. Volem continuar, volem seguir desenvolupant-lo.

Vull posar en valor el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que volem potenciar al llarg d'aquesta legislatura. Volem que continuï fent acompanyament formatiu dels processos de digitalització i d'aquells on cap una especial sensibilització dels professionals que acompanyen les víctimes. Apostem perquè esdevingui un espai de referència per a magistrats, jutges i totes les carreres jurídiques,

per al debat, la reflexió, l'intercanvi de coneixement, així com pel foment de l'anàlisi jurídica des d'una visió interdisciplinària.

Volem recuperar l'Observatori Català de la Justícia com a fòrum d'anàlisi, reflexió i participació i com una eina per promoure la comunicació i l'intercanvi entre els diferents operadors i les institucions. Ara cal fer operatiu també l'Observatori Català de la Justícia en violència masclista, amb l'encàrrec d'estudiar respostes aplicables pel sistema penal al fenomen de la violència masclista a Catalunya.

Amb relació a la creació de nous òrgans judicials, hem de garantir que durant aquest any 2018 i el 2019 es posin en funcionament els catorze nous òrgans judicials –en aquest cas, també un èxit del conseller Mundó– creats el passat desembre, vuit dels quals han d'entrar en funcionament aquest any: dos jutjats de família capacitats a Granollers, un a Badalona i un a Terrassa; un jutjat de família a Reus; un jutjat de primera instància a Mataró; un jutjat mercantil a Barcelona... I de nou ens trobem amb un greuge d'infrafinançament: els 4,4 milions d'euros de despesa de personal que comporta activar-los seran de nou assumits íntegrament pel Govern de Catalunya, a diferència del que passa a la resta de comunitats autònomes amb aquesta competència.

Hem de revisar els traspassos concertats amb l'Estat en el període 92-95, donat que vint-i-cinc anys després són absolutament inadequats –insisteixo en aquesta qüestió: són absolutament inadequats– per a consolidar un servei que requereix la màxima qualitat.

És important valorar l'impacte econòmic de l'Administració de justícia. No es pot tancar l'apartat de compromisos sense comentar aquest impacte econòmic que el funcionament de l'Administració de justícia té per a la generació de riquesa i per a la seva redistribució. Aquest impacte està determinat per l'agilitat dels processos judicials i l'execució de sentències en un termini acceptable, és a dir, per materialitzar el dret a la tutela judicial efectiva, jutjar i fer executar allò jutjat.

És essencial minimitzar les ineficiències en l'execució de les sentències judicials. Només una dada sobre el cost que això suposa: segons un estudi realitzat per la Cambra de Comerç i la Universitat de Barcelona, a proposta del Consell de Col·legis de Procuradors de Catalunya –estudi que fou presentat fa escassos mesos, i que és del desembre del 2017–, només es recupera el 21,8 per cent de l'import de les sentències executades a Catalunya. Si aconseguíssim millorar el sistema d'execució, l'impacte econòmic podria correspondre a un increment de 187 milions d'euros del PIB a Catalunya.

Hem d'optimitzar i promocionar les economies d'escala, implementar mesures com la millora de la gestió de les consignacions i els efectes judicials, la plena implantació de l'expedient electrònic, reivindicar el valor econòmic de la celeritat, la certesa i l'agilitat dels processos, i reduir la pendència en els jutjats d'assumptes en tràmit.

Vull acabar aquest bloc i no puc acabar aquest bloc sense parlar, en aquest cas, de la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de justícia i, per tant, l'ús del català a l'Administració de justícia. És un punt que és una realitat innegable. Malgrat els esforços per a l'impuls de l'ús de la llengua catalana, el seu ús és absolutament minoritari en l'Administració de justícia. L'any 2017 el català va ser la llengua de només el 8,2 per cent de les sentències judicials. Aquest és un factor de desajust social amb relació a l'ús i al pes real que té el català al nostre país. Més enllà del respecte imprescindible als drets lingüístics de tothom, agreuja, aquest cas, la bretxa entre l'Administració i la ciutadania.

Cal garantir que la ciutadania es pugui relacionar amb llibertat amb l'Administració, també pel que fa a la llengua que fan servir. Ciutadania i professionals de la justícia han de superar la percepció que existeix manca de garanties i, per tant, han de poder fer valer els seus drets lingüístics. Des del departament ens sentim comple-

tament vinculats a aquesta defensa. Espero que tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament tinguin el mateix compromís.

El tercer gran bloc del departament és el sistema penitenciari, un sistema penitenciari que ha d'estar orientat a la rehabilitació i a la reinserció. Proposem un model basat en els principis de rehabilitació i reinserció de valor social i capacitat transformadora. Entenem el deure de garantir les segones, les terceres, les quartes i les mil oportunitats, un cop complertes penes privatives de llibertat, com un principi democràtic. I en aquest sentit volem potenciar l'esperit humanista del sistema penitenciari. La nostra voluntat és perfeccionar un model d'execució penal català, que garanteixi la seguretat, redueixi la reincidència i aposti clarament per la reinserció, tot garantint, com ha de ser així, la convivència, la custòdia, la seguretat, amb absolut respecte als drets humans i a la dignitat de les persones, als drets fonamentals de les persones. Un model que aposta per la intervenció en les persones privades de llibertat i per la idea que la seguretat es genera també amb la normalització i la dinamització de la vida dels centres penitenciaris, amb programes de tractament i activitats per a millorar les seves capacitats i treballar els motius que els han portat a delinquir, per a poder oferir-los eines i recursos per a la reinserció.

En aquesta legislatura la nostra prioritat serà desenvolupar el Pla estratègic d'execució penal d'adults, definit participativament els dos darrers anys i que ens ha permès obtenir una profunda reflexió sobre el model d'execució penal i projectar, per tant, les línies de futur a desenvolupar. Amb la seva aplicació, per tant, revisarem i millorarem la qualitat dels programes de tractament i les activitats de l'àmbit penitenciari; reforçarem l'atenció especialitzada individualitzada; enfortirem la intervenció especialitzada en delictes sexuals, conducta violenta, violència masculista i drogodependències. Per això volem configurar l'organització ambiental dels centres com un sistema que ofereix oportunitats d'aprenentatge i que ha d'incentivar la conducta prosocial.

El descens de la població penitenciària en els darrers anys ha possibilitat la millora dels equipaments per la reducció, per tant, de la massificació que ha suposat, i, per tant, ens permet abordar amb garanties aquest propòsit.

Ampliarem l'oferta d'activitats de rehabilitació als centres –educatives, culturals, de tractament– que suposin oportunitats de canvi i aprenentatge per a les persones privades de llibertat.

Tenim prevista l'organització d'una escola d'estiu als centres, que amplia, per tant, l'oferta d'activitats durant el període de juliol a setembre, amb continguts culturals i d'educació no formal.

Ampliarem també l'accés a les tecnologies de la informació i la comunicació, TIC. El seu ús és un element clau per a la integració de les persones privades de llibertat, per a la inclusió de les persones privades de llibertat, en el medi social actual. S'ampliaran els punts d'accés a internet controlats i s'integraran les TIC als programes educatius de tractament. No cal que els expliqui l'enorme bretxa que suposa després del compliment d'una condemna i la sortida en llibertat, i, per tant, l'evolució de les noves tecnologies... Per tant, la presó no pot viure d'esquena a aquesta realitat social, quan nosaltres prioritzem la rehabilitació i, per tant, la reinserció.

També vull destacar les actuacions per a millorar la intervenció en col·lectius amb necessitats especials, que ha de ser uns dels pilars del model de serveis penitenciaris de Catalunya. Reforçarem el desplegament de programes d'intervenció especialitzada per als col·lectius de dones, persones estrangeres, persones LGTBI i joves.

Donarem continuïtat als programes de tractament dels precipitants de la delinqüència, com són les addiccions, la violència i les conductes de risc. Establirem actuacions adaptades als diferents perfils per facilitar-ne la rehabilitació i la reinserció i evitar, per tant, la reincidència.

Per a fer-ho operatiu, organitzem els centres a partir de mòduls residencials, amb una dimensió que permeti la individualització en el tractament i l'apropament a la

realitat i singularitat de cada persona. A la vegada treballarem conjuntament amb el Departament de Salut, per abordar l'elevada incidència dels problemes de salut mental i les addiccions entre la població penitenciària, en el marc de l'acord de coordinació que ja vam signar el juliol del 2017. Comptem ja amb programes d'intervenció específics per a casos de drogodependències i per a persones internes amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament, amb una intervenció coordinada entre els professionals de la salut mental, els equips d'atenció primària i els equips penitenciaris de rehabilitació i reinserció social.

Desenvoluparem protocols de coordinació per a l'atenció en salut mental, residencial, ambulatoria i comunitària, la prevenció de suïcidis i el tractament de les addiccions als centres penitenciaris. També revisarem els programes d'intervenció en l'àmbit de les addiccions per millorar-ne l'efectivitat.

Pel que fa a la prevenció de la radicalització i l'extremisme violent en els centres penitenciaris, hem de seguir prestant-hi una especial atenció. La presència de persones condemnades per delictes d'extremisme violent a les presons de Catalunya és ocasional, atès que principalment compleixen condemnes als centres penitenciaris dependents de l'Administració central.

Per això l'eix prioritari d'actuació sempre ha estat la detecció i el seguiment dels processos de radicalització, tant en els centres penitenciaris com després, en el moment de l'excarceració. S'ha ampliat el personal de l'àrea dedicada a l'anàlisi d'aquests processos dins dels nostres centres, i seguirem amb les sessions formatives sobre radicalització islamista per a tots els comandaments intermedis i la formació específica a través del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, amb plena coordinació amb la Comissaria General dels Mossos d'Esquadra.

Parlaré del règim obert i de les mesures de transició de la presó a la comunitat. Apostem –i insistiré en aquesta qüestió–, nosaltres apostem, el Departament de Justícia del Govern de Catalunya aposta pel règim obert, perquè és on les persones privades de llibertat inicien la vida en semilibertat, comptant amb la supervisió i el suport dels equips de tractament. És el context on millor es poden abordar els problemes que es troba la persona quan finalitza la condemna i on es poden obtenir els millors resultats en el desistiment de la carrera delictiva. En la transició entre la vida a la presó i la vida en comunitat ens juguem l'èxit del procés de reinserció, ens juguem l'èxit del nostre model de serveis penitenciaris.

Per a assolir-ho és fonamental la col·laboració amb les entitats del tercer sector, a qui agraeixo la infinita, la immensa feina que fan i l'acompanyament que ens fan, als quals, com deia, els agraeixo la seva col·laboració. En aquest sentit tenim previst desenvolupar el conveni signat de col·laboració amb la Taula del Tercer Sector; treballar per assolir un sistema àgil i eficaç de col·laboració amb totes les entitats; potenciar, per tant, la Taula de Participació Social.

Considerem essencial l'ampliació de l'accés al medi obert i la millora de la qualitat de la intervenció en aquest règim. El 70 per cent de les persones internes que surten en llibertat no reincideixen, i repetiré la dada, perquè és molt important: el 70 per cent de les persones internes, les persones privades de llibertat que surten en llibertat, no reincideixen. Tanmateix, només el 40 per cent finalitzen la condemna en règim obert o llibertat condicional. Hi ha, per tant, un nombre significatiu de persones privades de llibertat que podrien estar classificades en tercer grau i, per tant, hi ha marge per escurçar els períodes de compliment en règim ordinari dels que arriben al règim obert. Actualment es troben en tercer grau el 24 per cent de la població penada i classificada; l'objectiu per als propers anys és arribar al 30 per cent.

Elaborarem un pla de transició de la presó a la comunitat, amb un model d'avaluació de les necessitats de reinserció de cada persona, un protocol de preparació per a la llibertat i la col·laboració amb les entitats socials i les institucions per a l'acompanyament en el procés de reinserció. L'objectiu és desenvolupar un itinerari integral de reinserció mitjançant accions de seguiment educatiu, d'acompanyament

a la inserció laboral, i així facilitar un procés progressiu d'inclusió a la comunitat. Cada persona privada de llibertat ha de comptar amb un programa individual de tractament. No ho diu la consellera, ho diu la llei, i, per tant, és una obligació que hem de complir.

Referent a les polítiques de reinserció, vull dedicar unes paraules i reconeixement a la tasca del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, el Cire. El Cire constitueix un model propi en matèria de reinserció sociolaboral, que aborda de manera integral la formació, l'ocupació i la inserció. Amb aquest model s'adquireixen hàbits laborals i competències professionals; alhora, es capaciten en oficis requerits pel mercat de treball. El Cire col·labora amb el sector públic i amb més de dos-centes empreses del sector privat; gestiona setanta-vuit tallers especialitzats, quaranta-dos aules de formació professional certificada –quaranta-dos aules de formació professional certificada. L'any 2017 va ocupar 4.280 persones, un 69 per cent de la població penitenciària activa. Va impartir 227 cursos per a formar 2.324 alumnes, un 34 per cent de la població. I ha facilitat que 1.151 persones que es troben en la fase final de la seva condemna hagin pogut formalitzar un contracte de treball amb una empresa externa. Per tant, nosaltres ens comprometem i, per tant, és una obligació d'aquest departament reforçar la seva tasca per ampliar el seu abast.

En matèria de seguretat en els centres penitenciaris –és un element de màxima rellevància–, cal aplicar una visió integral de la seguretat que prengui en consideració tots els col·lectius: els professionals, les persones privades de llibertat i les persones de seguretat. És necessari que els professionals dels centres puguin actuar de forma preventiva si es detecta qualsevol amenaça i actuar, per tant, en conseqüència a fi de minimitzar els danys.

Per això apostem per un enfocament de seguretat dinàmica basat en un sistema d'anticipació de les amenaces, que possibiliti una resposta ràpida i eficaç. Actualitzarem, per tant, els sistemes tecnològics de seguretat als centres penitenciaris més antics –Quatre Camins, Brians 1, Ponent–, per tal de que puguin complir els estàndards establerts, incloent-hi l'ampliació de la cobertura del sistema de videovigilància.

Pel que fa als equipaments penitenciaris, està prevista la construcció de nous centres penitenciaris oberts a Tarragona i a Barcelona, que permetran el tancament dels antics centres penitenciaris oberts a ambdós municipis.

I, per acabar amb aquest bloc, faré esment de l'ús de les noves tecnologies en l'àmbit de l'execució penal. A l'àmbit penitenciar, la videoconferència és i ha de ser una de les eines que ha de permetre una comunicació més eficient, àgil, reduir costos de desplaçament i augmentar la seguretat. Impulsarem les videocomunicacions amb les famílies, també per a les persones privades de llibertat amb la família a l'estranger o a altres comunitats autònomes, principalment amb els fills que no poden desplaçar-se per a mantenir les comunicacions familiars. Fomentarem també el seu ús per a facilitar l'assistència lletrada. Confiam que aquesta mesura permetrà millorar l'atenció a les persones privades de llibertat i a les seves famílies. Facilitarà l'exercici de les funcions a l'advocacia, a les advocades i els advocats; humanitza les condicions de vida de les persones privades de llibertat, i aporta també més seguretat. En definitiva, es garanteixen, amb el seu desplegament, els drets fonamentals.

El quart gran bloc són les mesures penals alternatives i l'atenció a les víctimes, i així, també, la justícia juvenil. El Departament de Justícia ha estat llargament compromès amb les mesures alternatives, i enguany es compleixen els vint anys de la posada en marxa del primer programa de mesures. I també ho va ser de manera pionera amb un model d'execució penal que contemplés l'empresonament com l'última ràtio, com l'última opció.

Per fer efectiu aquest objectiu, seguim apostant i seguirem apostant –i ho farem més en el futur– pel desenvolupament i la consolidació d'un model d'execució de mesures alternatives a l'internament a la presó, un model que ha d'estar orientat a la rehabilitació des de i amb la comunitat –des de i amb la comunitat–, posant en el

centre la persona penada i aprofitant el període de compliment de la pena per intervenir des d'una mirada educativa i social, que vagi més enllà del compliment de les obligacions de les sentències judicials. És un model que funciona i que s'ha revelat exitós per a la comissió de nous delictes. Ho mostra el fet que l'aplicació de les mesures penals alternatives..., la taxa de reincidència és només del 10,4 per cent.

Per a fer-ho més eficient, plantegem dos objectius d'aquí al final del mandat: reduir la llista d'espera a nivells tècnics, que no superi el 20 per cent del volum de les demandes rebudes, i escurçar el període entre la notificació de les sentències pels òrgans judicials i l'inici del compliment de la mesura, amb un màxim de noranta dies en el cas dels treballs en benefici de la comunitat i de quaranta-cinc dies en el cas de les obligacions associades a la suspensions de condemna, i de vint-i-cinc dies en el cas de les mesures de seguretat.

Ens proposem reforçar la col·laboració entre la pena de privació de llibertat i les mesures penals alternatives; incorporar la perspectiva de la víctima en la intervenció amb els penats; expandir la xarxa de col·laboradors per ampliar el catàleg per a executar mesures penals alternatives –comptem amb una xarxa de cent professionals i 1.700 entitats que n'han acollit ja 14.247 a la primera meitat del 2018–; establir aliances sòlides amb tots els operadors jurídics per a garantir que en tots els casos en què actualment es compleix condemna en presó i que es podria complir amb mesures penals alternatives, es prioritzi, es prioritzi realment aquesta segona opció. Les presons catalanes acullen 638 persones, que reuneixen els requeriments previstos legalment perquè la seva condemna, sempre menor, a dos anys, es pugui complir en comunitat.

Amb relació al nou model d'atenció a les víctimes dels delictes a Catalunya, pel que fa a l'atenció a les víctimes, al mandat de l'Estatut de la víctima, ha aportat i aporta una nova dimensió de la justícia restaurativa. Comptem amb les oficines d'atenció a les víctimes, d'on depenen els serveis d'acompanyament a judici a les víctimes, de recent posada en marxa, a més, a banda dels equips d'assessorament tècnic penal i del servei telemàtic d'informació i orientació a les víctimes amb Creu Roja.

Exercim el nostre deure d'atendre totes les víctimes de tots els tipus de delictes. Ara bé –ara bé, insistiré en aquesta qüestió–, cal tenir en compte que el percentatge més alt de víctimes que són ateses són les de violència masclista, en totes les seves formes. Des del departament posarem èmfasi especial en la seva atenció.

El darrer any, l'atenció a les víctimes s'ha incrementat un 21 per cent, per tres factors: un major coneixement per part de les víctimes de quins són els seus drets –insistiré també en aquesta qüestió: un major coneixement per part de les víctimes de quins són els seus drets–; l'assumpció, per part de tots els operadors implicats, de facilitar informació a les víctimes mitjançant accions proactives; la licitació de dos serveis, el d'informació i orientació telemàtica a les víctimes del delictes, que fou en aquest cas del desembre del 2016, i el servei d'acompanyament en seu judicial a les víctimes del delictes, d'abril del 2018, ampliant, per tant, la cartera de serveis i el seu abast territorial. Reforçarem la col·laboració entre els òrgans judicials i els equips i serveis del departament, per donar una atenció de qualitat i proximitat a les víctimes, i promourem aliances amb altres institucions per donar una resposta integral a les necessitats i demandes de les víctimes, principalment les més vulnerables.

En matèria de justícia juvenil, en l'àmbit de la justícia juvenil ens proposem elaborar un pla estratègic de justícia juvenil, a partir d'un procés participatiu que reculli els aspectes a millorar en l'actuació dels equips i serveis de mediació i assessorament tècnic, dels equips de medi obert i dels centres educatius d'internament amb privació de llibertat, tot potenciant els processos preventius i presencials de l'assessorament i el compliment de les mesures penals en medi obert. De nou, el medi obert, també, en justícia juvenil.

Continuarem treballant des de la perspectiva feminista i la no discriminació amb formacions específiques per als professionals i per a les noies i nois, també en l'edu-

cació afectivosexual, de gènere, i les violències de tot tipus. Caldrà abordar un pla de millora de les instal·lacions i els equipaments, i reprendre el mapa de centres i els seus usos. L'arribada de menors sense referents, als quals se'ls imposen mesures d'internament, genera noves necessitats, a les que nosaltres hem de donar resposta. Hem d'engegar també millores en el mòdul de les noies, ampliar la unitat terapèutica i reordenar els centres per evitar-ne la massificació.

Vaig acabant, eh?, president. Ho sento, però l'ampliació de competències comporta també, doncs, explicació en tots els àmbits del departament, i no vull deixar d'explicar tot el que volem fer durant aquest mandat.

En matèria de dret civil català i d'entitats jurídiques, posar el dret civil al servei de les persones. Com bé coneixen, el dret civil, el dret civil de Catalunya, és un element característic i definidor de la nostra personalitat com a poble, i també un dels camps on aquest Parlament disposa de plena competència i de capacitat legislativa àmplia i intensa.

La legislatura anterior vam fer un pas important dins del procés de codificació del dret civil propi, amb l'aprovació de la Llei 3/2017, del llibre sisè del Codi civil, i relatiu a les obligacions i els contractes, i amb una norma tan innovadora com fou la Llei 10/2017, de les voluntats digitals. Ambdues lleis van ser posteriorment impugnades pel Govern espanyol del Partit Popular davant del Tribunal Constitucional, que en va aixecar la suspensió sobre el llibre sisè, i, per tant, és en aquests moments plenament vigent i aplicable. Malgrat que algú pensi que no són lleis socials, són lleis socials. El llibre de drets i obligacions afecta les persones, afecta les seves relacions contractuals, els seus drets i obligacions, i, per tant, són també drets socials i, per tant, són lleis socials. I, per tant, des d'aquest fòrum també reclamo el desistiment per part del Govern de l'Estat dels recursos interposats contra aquestes dos lleis. Ens toca, per tant, treballar per la defensa d'aquestes normes i per la desestimació d'aquests recursos i, per tant, com deia, en tot cas, abans de que arribi la desestimació, que desisteixi el Govern de l'Estat de la seva impugnació.

Però igualment ens toca avançar i hem d'acabar la legislatura volent comptar amb un codi civil de Catalunya que estigui complert, modern i al servei de les persones. Per a aconseguir-ho caldrà complementar i, per tant, completar la regulació del llibre sisè, incloent-hi els títols relatius a les disposicions generals i a les obligacions de caràcter no contractual, així com la regulació d'algunes figures contractuals que estan pendents. Alhora, s'ha de revisar tota aquesta obra i harmonitzar-la, perquè assoleixi la coherència interna necessària, i també, en aquest cas, la revisió del llenguatge, del llenguatge en aquest cas des del biaix de gènere –i, per tant, ja saben vostès que la redacció, moltes vegades, de la nostra legislació té gènere, té gènere masculí.

La proposta d'aquesta compilació i tancament recaurà en la Comissió de Codificació de Catalunya, que en la propera renovació tindrà un caràcter més paritari. Ja saben vostès que no depèn únicament del Departament de Justícia, la designació dels membres, i que moltes vegades nosaltres fem els deures i els organismes i, per tant, els col·legis que han designar els seus membres, per qüestions de tria democràtica, doncs no tenen dones que encapçalin la direcció. Però, en tot cas, segurament serà més paritari; almenys en la part que li correspon al departament, serà més paritari.

Aquesta legislatura pretenem també aprovar la Llei per a garantir la igualtat de drets i la no discriminació de les persones amb discapacitat, que ja està en tràmit en aquest Parlament. També volem establir una nova regulació dels arrendaments urbans que contribueixi a garantir a tothom el dret a accedir a un habitatge digne –saben vostès que ens en toca a nosaltres la regulació, eh?; no dic les polítiques d'habitatge, ens toca la regulació dels arrendaments. Amb aquesta nova llei aspirem a implementar el nostre dret civil i les millors regulacions internacionals orientades a la supressió de discriminacions i a la protecció dels col·lectius més vulnerables.

En relació amb les entitats jurídiques i en matèria de col·legis professionals, acadèmies, associacions, fundacions, assenyalar que volem donar un suport especial a totes aquestes entitats per a facilitar la seva relació telemàtica amb les administracions i perquè puguin assolir noves cotes de transparència; han de complir també la Llei de transparència i el bon govern. També assumim el repte d'enfortir i consolidar la supervisió dels grups d'interès i el de sumar els governs locals i altres institucions en el Registre de grups d'interès de Catalunya, creat durant la legislatura anterior, i reforçar així, com deia, la transparència i el compliment de la Llei de transparència, la col·laboració lleial i el retiment de comptes a la ciutadania.

El sisè bloc... –queda un bloc més i, per tant, demano disculpes al president i li alleugeriré la intervenció, però és necessari que abordem tots els aspectes del Departament de Justícia. Amb relació a la mediació, un altre gran compromís del Govern en aquest mandat és la mediació. Volem comptar amb els col·legis de l'advocació i refermem el nostre compromís amb la seva pràctica i la formació dels professionals.

Des d'aquí també fem una crida perquè els jutges, els jutjats, derivin més casos que poden ser resolts amb aquesta eina. Com deia Aristòtil, si els ciutadans practiquessin entre ells l'amistat, entre si l'amistat, no seria necessària la justícia. La mediació ha d'ocupar un lloc molt destacat entre les prioritats del departament. Com saben, els mètodes alternatius de resolució de conflictes, com són la mediació, la conciliació, l'arbitratge o el dret col·laboratiu, resolen els conflictes sense danys emocionals, constitueixen també una via de descongestió de l'Administració de justícia –recordem que a Catalunya els òrgans judicials reben cada any al voltant d'1.300.000 nous procediments– i ofereixen a les parts..., la mediació, eh?, ofereix a les parts un camí per a resoldre els seus conflictes més ràpid, més eficient i que presenta avantatges evidents tant en el pla emocional com en el pla econòmic.

Posarem tot l'esforç en promoure l'ús d'aquests mitjans alternatius, que encara són massa desconeguts. Estem convençuts que fomentar la cultura del diàleg, de la negociació i de l'acord és la millor manera d'encarar, gestionar i resoldre conflictes. Per tant, ens comprometem a divulgar l'existència, els avantatges d'aquests mitjans entre el conjunt de la societat i entre els col·lectius específics i promoure'n l'ús; revisar i millorar el seu marc legal regulador; enfortir la coordinació interna dins de l'Administració de la Generalitat, així com la col·laboració amb altres institucions; a promoure la pràctica de la mediació en àmbits nous, com pot ser l'àmbit de la segona oportunitat, o de determinats conflictes entre l'Administració i la ciutadania, i assajar nous mètodes de gestió i resolució de conflictes, com és la coordinació de parentalitat o el dret col·laboratiu.

Catalunya sempre ha estat pionera en l'àmbit de la mediació. Malauradament, no disposem de tota la capacitat legislativa que voldríem, per exemple, a l'hora d'implantar la mediació obligatòria com a pas previ en l'exercici d'accions judicials, ni dels recursos corresponents, però estem determinats a impulsar aquest instrument per enfortir una cultura basada, com deia, en l'acord i el diàleg.

El darrer bloc són els afers religiosos i, per tant, és aquesta nova incorporació en el Departament de Justícia. A ningú se li escapa que el fet religiós a Catalunya ha canviat de forma notable en els darrers anys. Dos elements que han motivat especialment aquest canvi: el primer, la secularització, que ha comportat una reducció progressiva de la pràctica religiosa, i també l'aparició de posicions molt allunyades de la religió; el segon, la diversificació de les creences religioses, que es visualitza a través de l'obertura de nous centres de culte de les diferents confessions. L'any 2016, hi havia censats 1.364 llocs de culte de minories religioses a Catalunya, un 17 per cent del total.

En aquest sentit, és necessari emprendre nous enfocaments sobre qüestions que afecten directament la pràctica religiosa, i també sobre els individuals, les comunitats religioses i el paper que han de tenir els gestors públics. La nostra tasca com a govern consistirà en establir els fonaments cívics i relacionals entre aquests diferents

actors, que ens permetin, per tant, trobar respostes a les demandes de les diferents confessions religioses, sense oblidar el context sociològic actual, on una majoria de la població es situa en una gradació que va des de l'assumpció cultural del fet religiós fins a l'ateisme. La creença forma part de l'àmbit privat de les persones, però està clar que l'exercici de la llibertat de culte incideix i es desenvolupa en l'àmbit públic i que, com a dret fonamental, necessita la cooperació de les administracions per a poder-lo garantir, per a estar assegurat.

Comprenem que la laïcitat i la llibertat religiosa no s'han d'entendre com dos elements d'un joc de suma zero. Volem impulsar una societat més laica, però amb major llibertat religiosa. I aquest impuls necessita un sistema de gestió que garanteixi els drets reconeguts: el dret a la llibertat de pensament, la llibertat de consciència i religió en una interpretació àmplia. A això ens volem dedicar i ho farem de la manera que els passo a comentar.

En primer lloc, mitjançant el reconeixement, la garantia i la protecció del dret a la llibertat de consciència. Volem aprofundir en el coneixement de la diversitat existent ampliant elements consolidats, com és l'Informe sobre la llibertat religiosa o el Mapa religiós de Catalunya, i complementar-ho amb un nou baròmetre sobre la religiositat i una nova convocatòria d'ajuts a la recerca en matèria de diversitat religiosa i a la continuació de les adreçades a les entitats per a accions de difusió i publicació. Seguirem donant suport al funcionament ordinari de les entitats per a fomentar el coneixement de les religions, garantir el respecte a la diversitat i promoure, per tant, el diàleg interreligiós.

En segon lloc, treballarem per assolir una realitat on tant les persones que es consideren membres d'una confessió religiosa com les persones que no s'hi consideren edificuin ponts de comprensió i col·laboració mútua. La nostra voluntat és ser una eina efectiva per a la construcció d'aquests ponts.

I finalment, a través de la cooperació entre el Govern i les confessions, de les confessions religioses amb el món local, amb l'objectiu de facilitar l'assistència religiosa a les persones internes en institucions de servei públic, ja siguin especialment les sanitàries i les penitenciàries, i dotar els serveis públics de les eines necessàries per a atendre les demandes dels diferents col·lectius. Aprofundirem en la formació dels treballadors públics en col·laboració amb l'Escola d'Administració Pública; ampliarem l'edició de les guies per al respecte de la diversitat de creences –ja disposem de la guia en l'àmbit dels cementiris i en breu editarem aquelles que van dirigides als serveis policials i als serveis socials–, i millorarem el servei d'assessorament tècnic de l'Administració local en matèries com són l'obertura de nous centres de culte i adaptació dels preexistents, la utilització de la via pública o en l'àmbit escolar i educatiu.

En definitiva, aquest enfocament i aquestes actuacions ens han de permetre millorar la gestió de la pluralitat i el dret a la llibertat de consciència, que ha d'estar complementat amb el principi de la tolerància. Ambdós esdevenen un autèntic mandat jurídic als poders públics, el primer, i a tota la ciutadania, el segon.

A grans trets, aquest és el nostre projecte per al departament. Des d'ara ja els demano a tots vostès, membres de la Comissió de Justícia, la seva col·laboració. Més enllà de la confrontació de punts de vista i d'idees, que és sana, democràtica i estimulant, em permeto demanar-los implicació i col·laboració; tenim ganes d'escoltar-los, de construir plegats. Tot l'equip del departament ens posem a disposició per treballar conjuntament en tot allò que sigui necessari, amb la voluntat de diàleg, suma i de consens.

Moltíssimes gràcies per la seva atenció. Demanar-los disculpes també per la llargada de la meva intervenció. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera, per aquesta extensa xerrada que ens ha donat. En tot cas passem ja, ràpidament, als grups parlamentaris. I ara tindria la paraula la senyora Lorena Roldán, com a portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Loren Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bon dia. Bé, en primer lloc, tot i haver tingut ja l'oportunitat de felicitar-la pel seu nomenament, sí que li voldria donar, doncs, la benvinguda a aquesta comissió, que és la seva, per ser la primera vegada que compareix, i esperem que sigui la primera de moltes. I donar també la benvinguda, doncs, a la resta de l'equip que avui ens acompanya i que ens faran costat en aquesta Comissió de Justícia. Aprofito també per saludar les persones que ens acompanyen avui com a públic, en la seva majoria representants dels treballadors i, per tant, crec que molt interessats en les explicacions que la consellera ens ha pogut donar, tot i que no sé si gaire satisfets amb aquests anuncis que ha fet però que potser no s'han concretat gaire.

Ja l'avis que jo en la meua intervenció no seré gaire original, i no seré gaire original perquè totes les coses que li direm avui són demandes i necessitats que ja li vam traslladar, doncs, a l'ara exconseller Mundó, en una sessió com aquesta a l'inici de la darrera legislatura. I això vol dir dues coses: o, primer, que el seu departament, doncs, no ha buscat solucions per a aquestes necessitats o per a aquestes demandes, o que, tot i tenir les solucions, no les han implementat.

Per tant, no seré gaire original, tot i que vostè sí que ho ha estat i ha introduït una novetat, parlant, doncs, d'aquesta llei de memòria democràtica que volen impulsar, que, a més a més, ens ha dit que seria puntal en aquesta legislatura. I ens ha dit vostè que se centraria, sobretot, doncs, en eliminar símbols franquistes, he apuntat aquí que vostè deia que «no podem tancar ferides si convivim amb símbols que humiliïn». Doncs miri, comencin vostès per eliminar la simbologia partidista, la simbologia que tenim als edificis públics, als espais públics que són de tots, simbologia que deixa i exclou milions de catalans, i, per tant, per a això no cal cap llei, per a això només cal voluntat i que vostès respectin també aquesta majoria de catalans que no pensen com vostès i que no tenen per què tenir les platges, els carrers, les places, els edificis públics, plens d'aquesta simbologia partidista que, hi insisteixo, no representa la totalitat dels catalans.

Continuo amb el tema de l'Administració de justícia, per seguir una mica també l'ordre que vostè ha seguit. Vull parar-me en l'oficina judicial. Més que una pregunta és una petició. Ja que triguen bastant en contestar les preguntes i en facilitar-nos la documentació que els demanem, doncs aprofito que la tenim aquí per demanar-li que ens faci arribar el calendari d'implantació de l'oficina judicial, la que queda per implantar. I també voldríem saber, doncs, quina valoració fa dels llocs on ja s'ha implantat aquesta oficina judicial, perquè, bé, aquí ens ha dit totes les coses bones, però jo li puc assegurar que el que a nosaltres ens arriba, doncs, no és tan bo i, tot el contrari, és bastant preocupant, per no dir-ne «desastrós».

Bé, suposadament, aquest sistema, doncs, té com a funció donar un millor servei al ciutadà, no?, una millor informació, una millor atenció al ciutadà, que ens ha dit vostè que era el centre de les polítiques de la Comissió de Justícia –hi coincidim–; també té per objectiu l'especialització del personal, i mancomunar aquells serveis interns que es prestaven pels diferents jutjats, perquè es prestin ara de manera conjunta. Però, clar, ja sap vostè que per poder fer tot això, per poder implementar l'oficina judicial, doncs cal dotar-la també de mitjans humans i de mitjans materials. I això és el que no està passant a dia d'avui.

Els funcionaris de l'Administració de justícia estan desbordats, degut a aquest volum de feina que han d'assumir, i degut també a la manca de previsió per part del departament. I, per acabar d'arrodonir la situació, resulta que aquest desplegament de la nova oficina judicial s'està fent a costa de la pèrdua de retribucions dels fun-

cionaris en aquelles poblacions on s'està implantant. Tant és així, que s'han deixat de cobrar, per exemple, complements, com el complement específic per la realització d'actes de comunicació. No s'estan realitzant aquests actes? Sí, s'estan realitzant; però resulta que ja no es cobren. El complement, també, del Programa per a la realització de les funcions pròpies derivades de la Llei de mesures de protecció contra la violència de gènere, que ha dedicat vostè molta part a dir que s'hi esforçaran; doncs en aquestes àrees, ja l'hi dic: és un complement que es cobrava des del 2008 i que amb la implantació de l'oficina judicial tampoc es cobra. Sap què provoca, això, consellera? Que el personal de justícia a Catalunya sigui el pitjor –el pitjor, de justícia– pagat de tot l'Estat, els pitjors.

Clar, no és que només que s'hagin perdut aquests complements. Resulta que tampoc s'estan pagant les substitucions a cossos superiors. És a dir, fa més d'un any que tenim funcionaris que estan realitzant substitucions a cossos superiors i que, per tant, són tasques de major responsabilitat, i no estan cobrant tampoc per aquestes feines que estan fent.

Jo li pregunto: vostès estan preocupats pels funcionaris?, funcionaris que pateixen retallades, que perden complements, funcionaris als que encara se'ls deuen les pagues extres del 2013 i del 2014, que és una vergonya... S'han cobrat a la resta de l'Estat, i aquí a Catalunya encara no s'han cobrat. De veritat, o sigui, pensen retornar aquests diners que són seus als treballadors?

I, miri, dotar de personal i pagar-los allò que es mereixen, no; ara, vostès, crear estructures paral·leles, com per exemple els avaluadors de la millora contínua, això sí que ho fan. El Tribunal Superior de Justícia ja els va advertir que no tenien competències. Però vostès, clar, com que els hi diuen els tribunals, no els acaba de quadrar, doncs no ho implanten, passen olímpicament. Ara ha estat ja el mateix Consell General del Poder Judicial qui els ha obligat a desmantellar aquest grup. Es depuraran responsabilitats, consellera? Perquè l'invent ens ha costat noranta mil euros. Per què volien dur a terme aquestes labors d'inspecció? No sé si se'n recorda, vostè, d'allò que el seu excompany del partit, el senyor Vidal, doncs ens va dir, allò de que obtenien les dades dels catalans de manera illegal, allò de que tenien llistats de jutges bons i jutges dolents... No ho sé, a mi m'agradaria que m'expliquéu la finalitat d'aquest servei d'inspecció paral·lel que vostès van muntar.

Torno als funcionaris, que estan treballant, com li deia, en pèssimes condicions, que són els pitjors pagats de tot l'Estat, que han d'assumir càrregues molt elevades de feina, perquè no s'estan dotant de personal els jutjats, i, a més a més, que ho fan en condicions pèssimes. Miri, senyora Capella, a Tarragona –jo vinc d'allà–, on abans tenien un lavabo, ara tenen un despatx; això li sembla a vostè que són condicions per poder treballar? A Tarragona tenim vuit seus judicials escampades per tota la ciutat. No li dic, al ciutadà, el que li costa trobar el lloc on ha d'anar. I per als advocats, el mateix: si tens més d'un assenyalament al dia, doncs, has de fer un recorregut per al qual necessites bicicleta, com a mínim.

Ja deia abans que jo no seria original amb les meves demandes, però sap què passa? Que és que sap qui ens va prometre ja la ciutat de la justícia a Tarragona? La senyora Tura –la senyora Tura. Estem esperant des d'aleshores, miri si ha plogut. I jo li pregunto: quant més de temps haurem d'esperar a Tarragona per tenir uns jutjats com cal?

Més situacions desastroses. Miri, això d'aquí que li ensenyo (*l'oradora mostra una imatge*), això és a Sabadell. Això són bosses d'escombraries plenes de paper, de paper per destruir, perquè resulta que l'empresa que destrueix el paper només passa una vegada al mes. Això..., aquí hi han vint-i-un jutjats. Ens ha parlat vostè de la digitalització, ironitzava amb l'èxit del Lexnet... Doncs miri, això és l'èxit del paper zero que vostès prometien des del Departament de Justícia.

Bé, passo, perquè, si no, són moltes coses després a la rèplica..., que vostè ha tingut una hora, però nosaltres només tenim deu minuts.

Serveis Penitenciaris. Doncs miri, no és que estiguin millor. Li faig la mateixa pregunta que al bloc anterior: a vostè li preocupa el personal que presta serveis als centres penitenciaris? Evidentment, igual que la resta de funcionaris catalans, no han cobrat la paga ni del 2013 ni del 2014; sembla que ara es negociarà per un 10 per cent del 2013, que em sembla una vergonya. Però no només això: enguany tampoc han cobrat el complement del Programa de rendiment professional, que es coneix com a PRP; és un complement que es cobrava des del 2006, i resulta que estem a 11 de juliol i encara no s'ha cobrat aquest del 2018. M'agradaria, doncs, el seu compromís perquè els expliqui, ja que tenim aquí els representants sindicals, si cobraran el 2018 aquest complement o no el cobraran.

Continuo també amb problemes que té la plantilla. Un dels problemes principals és l'envelliment de la plantilla de Serveis Penitenciaris. Vostè creu que una persona, posem per cas, de seixanta-tres anys, ha d'estar fent funcions de vigilància en un pati d'un centre penitenciari? Doncs miri, un 10 per cent de la plantilla amb funcions de vigilància supera els seixanta anys. Però és que el 33 per cent supera els cinquanta anys. Aleshores, quina solució té pensada el seu departament per donar sortida a aquestes persones, consellera? Perquè el tema de la regulació de la segona activitat..., està obsoleta, és del 2001, i a més a més és que es demostra que no funciona. Què té pensat fer? M'agradaria que ens ho expliqués.

Més problemes de personal. Tenim la plantilla envellida, però també tenim una plantilla molt precària, una plantilla on el 90 per cent del personal destinat a l'àrea de rehabilitació és interí, eh? Estem parlant dels treballadors socials, dels educadors, dels psicòlegs, dels juristes... Vostè ha tret pit, no?, dient que el sistema penitenciari català, doncs, es basa en la rehabilitació, en la reinserció... Són aquestes persones qui han de portar a terme aquesta rehabilitació i aquesta inserció. Miri, els treballadors socials des de l'any 99 que no poden consolidar la seva plaça; els psicòlegs, des del 2006, i els educadors, mai –mai. Em sembla vergonyós, les condicions en les que tenen aquestes persones que porten anys amb aquesta precarietat.

El passat març es va signar a Madrid un acord per a l'estabilització de l'ocupació, per reduir la temporalitat, i a mi m'agradaria saber si vostès tindran en compte aquests treballadors, si faran unes bases que estiguin pensades perquè aquests treballadors puguin consolidar les seves places i si els donaran l'oportunitat de fer-ho, no? Potser unes bases on primi més l'experiència que no pas tenir un curs com l'ACTIC, dic jo.

Sap què provoca també tenir la plantilla en aquestes condicions? Doncs un repunt de les agressions. La setmana passada mateix, a Quatre Camins. Ens preocupa molt, això, senyora Capella; no només per la seguretat dels mateixos funcionaris, evidentment, sinó també per la seguretat i el benestar dels interns, eh? Tenim per fi un protocol d'agressions, però tot i així hi ha hagut un increment del 30 per cent.

Més coses. A Brians 1, a la unitat del medi semiobert. Jo em pregunto: deixarà de fer experiments en aquesta unitat, el senyor Font? Primer va barrejar condemnats per delictes sexuals amb dones. I ara resulta que deixa les celles obertes a la nit. Amb quina finalitat? O sigui, estan... Els han preguntat als interns si estan tranquils a les nits amb les celles obertes? És per estalviar-se personal? També m'agradaria que ens ho expliqués.

I vaig acabant, perquè s'acaba el temps. Crec que ja n'estic fora, però vaig molt ràpida.

I, sí, miri, li parlaré d'un tema que vostè no n'ha parlat, però que és d'actualitat, i és el trasllat dels polítics que estan a la presó i que han estat traslladats a centres catalans, doncs, en els darrers dies. Això no és una pregunta, és una afirmació, perquè és que no hi ha precedents de que aquells que custodien persones imputades i que estan en presó preventiva siguin els seus mateixos companys de partit. Això és una situació insòlita i, com a mínim, jo crec que vostè, consellera, m'ho reconeixerà.

En segon lloc, els dies en què aquestes persones arribaven als nous centres penitenciaris, hem pogut veure com un conjunt de persones, amb entitats –Òmnium, l'ANC, els CDRs...–, fins i tot membres del Govern, es desplaçaven fins a Lledoners per tal de rebre aquestes persones. I quan dic «fins a Lledoners» dic «fins a la porta mateixa de Lledoners», envaint el mateix perímetre de seguretat, que, com indica el nom, doncs, serveix per assegurar el centre, els treballadors i els interns. Vostè troba normal que des del mateix Govern es posi en risc la seguretat dels seus centres? Troba normal vostè que es trasbalsin d'aquesta manera els interns, que reben inputs de l'exterior, com si no en tinguessin prou ja, doncs, amb aquesta situació de privació de llibertat? Respecten vostès els interns?

Per aquesta porta, a més a més, aquesta porta on es van desplaçar aquestes entitats, on hi havia membres dels CDRs, sap que també entren i surten els funcionaris? L'altre dia li vam insistir al seu company, al conseller Puigneró, si pensen deixar que els funcionaris, doncs, desenvolupin la seva feina amb llibertat i lluny de pressions, lluny d'ingerències. Ara l'hi pregunto a vostè també, perquè, l'hi dic, membres del Govern estaven en aquella mateixa porta, estaven donant suport a aquests tipus de manifestacions, que nosaltres no tenim cap tipus de problema amb les manifestacions, però entenem que s'ha de respectar com a mínim el perímetre de seguretat dels centres penitenciaris.

I ja ho deixo aquí i després ho reprenc, a la rèplica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, com a portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, consellera, agrair-li la compareixença per explicar el pla de treball del departament del que és responsable, desitjant-li molts encerts, perquè els seus encerts aniran en benefici de tots i totes. També agrair-li al seu equip que avui hagi vingut. I saludar, evidentment, totes les persones que són presents a la comissió, en especial els representants dels treballadors i treballadores.

Em permetrà que no em refereixi a tots els punts que vostè ha exposat; evidentment, vostè ha tingut molt de temps per fer-ho i nosaltres tenim molt poc temps. I, per tant, centraré la meua intervenció en tres àmbits: per un costat, l'Administració de justícia, és a dir, la justícia com a servei públic de la ciutadania; per l'altre costat, l'àmbit penitenciari, i per un altre, la memòria democràtica.

Comencem, doncs, per l'administració de l'Administració de justícia, és a dir, la gestió d'un servei públic en el que tenim competències compartides, com deia vostè, amb el Ministeri de Justícia del Govern de l'Estat i on té un paper més que rellevant el Consejo General del Poder Judicial. Vostè ens deia en la seva exposició que tenien la voluntat de tenir competència plena en aquesta matèria. Hi poden aspirar? Evidentment, només faltaria. Però mentrestant han de parlar, han de negociar i han de buscar el millor finançament possible per a aquesta àrea. Buscar l'objectiu últim no els eximeix de treballar en els objectius immediats.

Només amb la coordinació efectiva aconseguirem que el servei públic de justícia que es dona a Catalunya millori respecte a la situació que tenim actualment. Una situació que es descriu en molts casos com una justícia massa lenta, ineficaç, ineficient, precisament perquè és lenta. Com podem dir a un ciutadà o ciutadana que ha rebut un bon servei públic en justícia si, per exemple, no té sentència fins a dos anys després que el seu assumpte ha entrat al jutjat? Hem de millorar aquest servei, i la Generalitat, el departament del que vostè és responsable, consellera, ho pot fer.

I no només parlo de posar mitjans, que també. Parlo sobretot de resoldre el caos que massa vegades sembla que imperi en l'Administració. Parlo de millorar l'organització per fer-la més eficient i més ràpida en la resolució d'assumptes. Parlo de

temes com el desplegament de l'oficina judicial, que s'ha produït amb comptagotes i que fins i tot en alguns casos ha retrocedit, l'existència de serveis comuns de notificació quan l'oficina encara no està desplegada o la digitalització de tràmits i expedients a què vostè s'ha referit a bastament i que esperem que agafi un impuls definitiu aquesta legislatura.

No ens podem oblidar, però, dels mitjans humans i materials suficients perquè millori aquest servei; no ens podem oblidar de l'espai físic que ocupen molts jutjats. I aquí em permetrà que em refereixi també a una realitat que conec de primera mà, com és la situació en què es troben els jutjats a Tarragona: dispersió de seus judicials, barreres arquitectòniques, espais infrautilitzats a l'actual Palau de Justícia, mentre que per l'altre costat, per exemple, no hi ha espai per prendre declaració als justiciables amb privacitat. El fòrum de la justícia a Tarragona, consellera, no pot esperar més. Els ciutadans i ciutadanes de Tarragona tenen el mateix dret que qualsevol altre ciutadà de la resta de Catalunya a tenir uns espais adequats i dignes on s'imparteixi justícia.

I li he posat com a exemple Tarragona, però en podríem posar d'altres, com Martorell o com Badalona i tants d'altres en què no es fa necessària només la construcció d'un edifici, sinó que es fa necessari el manteniment de les dependències judicials.

I dins de l'àmbit judicial hi ha un tema en el que voldríem aturar-nos, i és el tema dels Vido. La pregunta obligada en aquest punt és: què pensa fer, consellera, amb els jutjats de Vido? Pensa mantenir la seva distribució territorial actual? O pensa, com semblava que volia fer inicialment el conseller Mundó, reduir-ne el nombre, allunyant-los així de les víctimes? Creiem, consellera, que els Vido necessiten una atenció especial, perquè en alguns casos no tenen espais adequats que garanteixin, per exemple, la separació entre la víctima i el presumpte agressor, o que es doni servei d'atenció a la víctima també en festiu, o que es posin en funcionament les unitats de valoració integral en tots els jutjats de Vido, o que es faci formació específica a tot el personal que ha d'atendre les víctimes. Per tant, un tema molt sensible i en què hi ha molta feina a fer.

Un altre aspecte que també volem destacar és el de la utilització del català a l'Administració de justícia; vostè també s'hi ha referit. Veiem amb preocupació com baixa l'ús de la llengua catalana en l'Administració de justícia, i sembla que aquell pla pilot que van posar en funcionament, de pagar catorze euros per actuació als advocats de torn d'ofici que fessin les actuacions en català, doncs, no va ser prou atractiu. Per tant, volem saber quines accions –que esperem que siguin consensuades– en aquest tema es portaran a terme.

I per últim, però no menys important, sinó molt important: motivació i valoració dels treballadors i treballadores en l'àmbit de la justícia. Les retallades en drets econòmics i socials que han anat patint els treballadors públics, també en l'àmbit de la justícia, ens preocupen. Igual que ens preocupa la consideració que li mereixia a l'actual secretària general del seu departament el treball que realitzen aquests treballadors, segons les seves pròpies declaracions. Esperem que hi hagi un canvi al respecte en aquest tema –i també amb respecte– i voluntat de consens amb els treballadors i treballadores.

Àmbit penitenciari; diferents temes a tenir en compte. En primer lloc, respecte als equipaments, amb el tancament de la Model es va posar sobre la taula la construcció d'un centre de preventius a la Zona Franca; vostè no n'ha parlat, per tant, entenem que no ho faran. I, de fet, només ha parlat del tancament del centre de Trinitat Vella, per tant, de la construcció d'un centre obert a Tarragona i un a Barcelona, a la Zona Franca, entenem, i, per tant, tampoc no s'ha referit a Wad-Ras. Què pensen fer, consellera, amb la presó de dones de Wad-Ras, que està en una situació força precària?

Però, en tot cas, respecte als equipaments, no tan sols hem de parlar de la construcció de nous, sinó de manteniment. Sabem que hi ha problemes de manteniment en els grans centres penitenciaris: Brians 1, Brians 2 i Quatre Camins. Quin calendari d'actuacions tenen plantejat per fer el manteniment d'aquests equipaments?

I, més enllà dels espais físics, creiem que el gran actiu del sistema penitenciari català són els seus professionals, un actiu que el Govern no ha cuidat suficientment les legislatures passades. Tenim una plantilla als centres penitenciaris catalans molt envellida i amb uns percentatges d'interinatge altíssims; ja s'hi referia abans la portaveu de Ciutadans. No es pot en aquest àmbit mirar cap a un altre costat, quan la situació és tan dramàtica, i no hem trobat altra manera de dir-ho, si tenim en compte que d'una plantilla de 4.700 treballadors només 18 estan per sota dels trenta anys. Aquest fet és un fet greu, especialment greu quan estem parlant del personal d'interior. Les tasques que desenvolupen de vigilància, però també d'intervenció en casos d'incidents en els patis, per exemple, fan que l'estat físic dels professionals i, per tant, la seva edat, doncs, siguin importants.

Quant a l'interinatge, percentatges del 100 per cent d'interins en educadors, 80 per cent en psicòlegs o 70 per cent en juristes no són precisament un bon exemple de bones pràctiques en l'Administració. Per tant, consellera, en algun moment s'haurà de posar fil a l'agulla per reduir de manera significativa aquests percentatges d'interinitat i s'haurà d'obrir el debat sobre l'edat de jubilació del personal de règim interior o de la segona activitat. Com més tard s'obri aquest debat, més costarà fer-ho. Ho pensa fer, això, consellera? Pensa estabilitzar la plantilla i la pensa rejuvenir? Nosaltres creiem que s'ha de fer, i s'ha de fer ja.

I per últim, en l'àmbit penitenciari, el tema de les dones a la presó. Creiem que són les grans oblidades del sistema, creiem que en l'àmbit penitenciari també hi ha un biaix de gènere que caldria estudiar. Quin és el percentatge de dones classificades en tercer grau sobre penades i sobre el total de la població interna? Quantes d'aquestes dones van haver d'optar per una defensa d'ofici perquè no tenien mitjans? Quins perfils tenen les dones que estan a la presó? Quins delictes han comès? Quines són les seves condemnes? Se'ls classifica en tercer grau percentualment o menys que els homes? Tenen més o menys llibertats condicionals que els homes? Creiem que és molt important també que en l'àmbit penitenciari tinguem aquesta visió de gènere.

I, per últim, en aquesta legislatura, com vostè ha dit, s'ha incorporat al seu departament, sota la seva responsabilitat, la memòria democràtica. La legislació catalana en matèria de memòria històrica ha estat en molt casos pionera; va ser així l'any 2007, l'any 2009 i, finalment, el 2017. Però entenem que s'havia de fer una legislació que fos comprensiva i que s'actualitzés la legislació que fins ara hi havia.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem presentat una proposició de llei que recupera els textos precedents, millora l'apartat d'obertura de fosses, la recuperació de restes, identificació de les víctimes, i completa la regulació, incloent-hi tots els aspectes que una regulació de memòria democràtica ha d'abastar. Com ens ha dit, el Departament de Justícia sembla que comparteix el plantejament de promoure una regulació coherent i completa de la memòria democràtica; ens en felicitem i ens emplacem a treballar plegats amb la resta de grups. Però, mentre això no arriba, encara hi ha molt a fer. Bé és cert que la posada en marxa del Programa d'identificació genètica i la revitalització del Pla de fosses han estat bones notícies. Però Catalunya encara està notablement endarrerida en aquest aspecte respecte d'altres autonomies.

D'altra banda, cal prestar atenció als llocs de detenció i camps de concentració que el franquisme va establir arreu d'Espanya, i també a Catalunya. Cal millorar l'acompanyament públic de les víctimes de sostracció de nadons i menors, tant del període en el que usualment es fixen les polítiques públiques de memòria com la dels casos posteriors en aquest àmbit temporal. Cal que en el marc de la cooperació interadministrativa ajudem ciutadans i ciutadanes de Catalunya que busquen vícti-

mes que puguin ser a altres indrets d'Espanya i a la inversa. Cal donar suport al moviment memorialista en tota la seva pluralitat. Cal completar la retirada de símbols i monuments franquistes a Catalunya. Cal tenir molt present en les polítiques de memòria representar la realitat completa de les víctimes del franquisme, consellera, i en aquest sentit lamentem haver comprovat com això no s'atenia prou en la mostra sobre els presos antifranquistes de la Model.

Per tant, consellera, molta feina en molts àmbits. Ens han quedat moltes coses per dir en d'altres punts als que vostè s'ha referit, però esperem que ho puguem fer en el torn de rèplica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara demanaria a la vicepresidenta, la senyora Carmen de Rivera, que pugui assumir la presidència momentàniament, perquè jo pugui intervenir en nom del meu grup parlamentari.

(Pausa.)

La vicepresidenta

Senyor Nuet, té la paraula.

Joan Josep Nuet i Pujals

Moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, en primer lloc, agrair-li, evidentment, l'exhaustiva exposició, a vostè i a tot el seu equip, perquè jo sé que això és una feina d'equip i que moltes persones hi estan treballant. També vull saludar les persones que ens acompanyen, especialment els representants sindicals que estan avui aquí, perquè, en definitiva, representen els treballadors d'aquesta Administració pública. I vull recordar, per començar, que la immensa majoria dels objectius que vostè s'ha proposat sense l'acompanyament d'aquests treballadors no seran possibles; per tant, que és molt important tenir-los en compte.

Jo en primer lloc volia assenyalar un fet que per nosaltres és determinant: la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2010, tots sabem que de forma expressa es va «cebar» en el títol tercer de l'Estatut d'autonomia. Això no és una coincidència. No parlàvem només de les competències del Consell de Justícia, estàvem parlant de tota una filosofia política que en aquest moment, quan parlem de la gestió de l'Administració de justícia, la tenim al clatell a l'hora de prendre algunes decisions. Evidentment, l'infrafinançament i la voluntat ferma de la centralització d'aquesta Administració són un problema polític avui a Catalunya, i, si no abordem aquest fet com un element, podríem dir-ne, primari a l'hora de discutir altres aspectes concrets, difícilment ens en sortirem.

Per tant, la primera demanda és política. En aquesta nova relació bilateral que, a empentes i rodolons, anem construint amb el Govern de l'Estat, cal també un lideratge d'aquesta conselleria a l'hora de mantenir un diàleg franc i un diàleg sincer, primer amb el Govern de l'Estat, però també amb l'Administració de justícia o amb el poder judicial, més ben dit, estatal. O sigui, sense un diàleg franc amb el Govern de l'Estat i sense, també, un diàleg amb el Consell General del Poder Judicial, alguns dels problemes que volem solucionar no tindran solució. I, per tant, aquest diàleg és imprescindible, perquè obeeix a problemes de fons que no sé quan els podrem solucionar.

Nosaltres seguirem empenyent perquè Catalunya tingui plenes competències en temes de justícia i perquè el que diu l'Estatut sigui realment portat a terme, fins i tot amb modificacions que en aquest moment no estan estatutàriament recollides, que van ser l'ambició del Govern tripartit en el seu moment però que van ser laminades per aquesta terrible sentència del Tribunal Constitucional. Per tant, això per començar.

Evidentment, volem una justícia eficaç, transparent i propera, concebuda com un servei públic de primera. I, per tant, una primera demanda és... No em referiré a molts dels aspectes en què coincideixo plenament amb la seva explicació, però sí a d'altres que potser no han estat tan presents i que per nosaltres són importants, com, per exemple, el tema de les plantilles; les plantilles, eh? Nosaltres necessitem una consolidació de la plantilla de treballadors públics de la justícia. En aquest moment s'acumula un 42 per cent d'interinatge a l'Administració de justícia, i sabem que tenim un marc normatiu a partir de, d'alguna forma, els acords estatals de consolidació de les plantilles públiques, que ens permeten una iniciativa en aquest sentit, i que depèn dels decrets del seu departament que això es pugui abordar amb un acord amb les forces sindicals que pugui consolidar alguns treballadors que porten vint anys de forma interina treballant en el Departament de Justícia i que la seva experiència és imprescindible avui per al funcionament d'un departament o d'uns treballs que estan realment, doncs, en situació precària, amb una acumulació de feina o amb una substitució de responsabilitats, normalment per elevació. Sense aquesta experiència, això no seria possible. Per tant, aquesta consolidació de les plantilles és molt important.

Sabem que la implementació de l'oficina judicial ha comportat un augment de les càrregues de treball, de les responsabilitats, de la supressió d'algunes retribucions, de penositat, de substitució de superior, de diligències urgents... I li he de dir que, igual que en altres col·lectius, aquests dies hem tingut reunions amb organitzacions sindicals de presons, amb organitzacions sindicals de treballadors de la justícia, amb col·lectius professionals de la justícia juvenil, i hi ha un factor que hem trobat de forma preocupant en molts d'aquests col·lectius i moltes d'aquestes plantilles: hi ha una alta desmotivació. Aquesta desmotivació no obeeix només a qüestions salarials, que també, evidentment; les retallades s'han «cebat» en part d'aquests col·lectius, en part d'aquests treballadors. Bàsicament també és per problemes organitzatius greus que hi han en aquest moment per falta de plantilles, per falta de consolidació d'aquestes plantilles.

Per tant, crec que és fonamental veure com resoldrem aquests problemes de motivació de les plantilles. Ho repeteixo, no és només un problema salarial, que també; és també un problema de formació, és un problema d'organització. Per tant, crec que és un tema important, d'agafar aquest toro per les banyes, podríem dir, perquè, d'alguna forma, és un factor que influirà molt, ho repeteixo, en alguns dels objectius que vostè, de forma correcta, es plantejava en la seva intervenció.

Evidentment, l'Estatut parla que cada cinc anys s'ha de revisar la planta judicial i que, per tant, l'Estat i la Generalitat han de discutir quina és la situació. En aquesta bilateralitat, haurem de replantejar aspectes d'aquesta planta judicial; és un tema molt important. I, per exemple, evidentment, a nivell d'equipaments, eh?, em referiré especialment a la situació de Tarragona, que és altament preocupant, però a la situació que hi ha també en alguns altres equipaments, amb la seva dispersió i la seva situació realment complicada.

També, en el tema de justícia juvenil, bé, tenim un problema. Vostè ha parlat d'un pla integral; ho saludo. Tenim un problema greu. En aquest moment no només tenim la pressió dels menors no acompanyats que de forma contínua, realment, doncs, ens estan desbordant, podríem dir, eh?, encara que és un tema diferent; però realment en una part important d'aquesta justícia juvenil tenim un problema d'excessiva concentració. Els equips pedagògics, per exemple, es queixen de que el tracte diferenciat en els diferents col·lectius és complex. O sigui, quan podem treballar o quan hem de treballar amb molts nanos, imperen els criteris de seguretat. Quan treballem en grups més petits, imperen els criteris psicopedagògics.

Per tant, tenim un problema, que jo crec que escoltant els mateixos professionals realment podem dimensionar aquest pla integral que ha de buscar algunes solucions a un problema creixent. Perquè, evidentment, a la justícia juvenil, no par-

lem de presons, parlem d'una cosa que es pot assemblar a presons però que no han de ser presons, perquè en la mesura que són presons estem fallant i la reinserció és molt més difícil. En definitiva, un jove té tot el futur per endavant. Evidentment, un adult també l'hem de tractar de forma adequada; estic molt d'acord amb la seva intervenció sobre la reinserció. Però en un infant això ha de ser un element absolutament prioritari.

Presons. Dos grans problemes: plantilles i infraestructura. A nivell de plantilles, podria repetir exactament el que he dit també en els treballadors de la justícia. Abans s'ha dit: en alguns dels col·lectius, el seu nivell d'interinitat arriba fins al 90 per cent. I, per tant, és un tema preocupant, especialment aquells col·lectius adreçats a la reinserció. Per tant, vol dir un tema clau, estem en una situació laboral precària.

També, evidentment, temes de complements salarials: des del Programa de rendiment professional, eh?, esperat en aquest moment pel col·lectiu de treballadors de presons, fins als permisos per a la conciliació laboral. Què vull dir? Quan tenim plantilles insuficients, apareixen problemes d'organització també d'aquestes plantilles. I, per tant, és un tema important.

I, evidentment, el tema d'infraestructures: des de les noves presons que vostè anunciava, però també el manteniment de presons que algunes són bastant noves i altres són velles. Evidentment, no és el mateix Quatre Camins que Brians 2, però vostè sap que a Brians 2 en aquest moment hi ha una situació de manteniment molt preocupant de la presó i, per tant, requereix un pla de, podríem dir, abordar aquesta situació de forma urgent, perquè afecta els treballadors, afecta els interns, afecta, evidentment, les mesures de seguretat.

Acabo el tema de justícia, justícia amb criteris de gènere. El 56 per cent de procuradors, jutges, són dones. Però vostè sap que, en la mesura que pugem en l'escalfó del poder judicial, les dones no tenen un 56 per cent de la presència. Per tant, un tema..., preocupadíssim.

I, evidentment, tot el tema de violència de gènere. Ens arriba des d'Amnistia Internacional –també li haurà arribat a vostè–, la necessitat de reforçar l'acompanyament a la víctima, des de la comissaria fins al jutjat. No em refereixo a coses concretes, vostè ho coneix perfectament, però evidentment, ens falta una visió integral que reforci l'acompanyament a la víctima i, especialment, en un moment d'enorme sensibilitat social, després del que ha estat la sentència de La Manada. Per tant, esperem també, de vostè, un lideratge en el tema de l'acompanyament a la víctima per violència masculista.

I després, el català a la justícia. Un tema importantíssim. Si abans deia que teníem un problema polític, el tema del català a la justícia rebla el clau. Aquest 8,2 per cent de les sentències. Estem parlant només, de les 224.220 sentències, de 18.346 sentències en català. Tenim un problema greu, i és un problema polític, no és un problema de traducció, no és un problema de que s'entén o no s'entén; és un problema de concepció. I, per tant, com és un problema polític, i és un problema de concepció, l'hem d'abordar des de les seves solucions polítiques. Evidentment, volem conscienciació, formació i eines de traducció, però volem que s'entengui que el català és la llengua oficial de Catalunya també amb d'altres. I que, per tant, l'Administració de justícia no pot exceptuar aquest fet, perquè és una il·legalitat i, per tant, és un tema importantíssim.

Segueixo, memòria històrica. Totalment d'acord, una nova llei de memòria, ja ens hi pot comptar, aquí. Ens hi pot comptar a fons, igual que vam estar amb la Llei de reparació de les víctimes del franquisme; igual que vam estar amb la Llei del Memorial Democràtic; igual que vam estar amb la Llei de fosses. Però, evidentment, aquestes tres lleis s'han de sumar i s'han de reprojectar. I, per tant, té el nostre suport en aquest tema de forma clara. Algunes peticions: les entitats de la memòria, algunes d'elles conformades per gent molt gran, necessiten ser «mimades». Són molt

importants, com a part de la societat civil catalana, ens ho han donat tot i, en part, el que som ve d'ells i d'elles. Per tant, necessiten ser «mimades».

Evidentment, la millora dels espais de la memòria..., tres coses que s'haurien de fer: la primera, el Camp de la Bota; els homes i les dones que allí van morir no es mereixen la situació del Camp de la Bota i, per tant, a part del debat urbanístic i de requalificació que hi ha darrere d'aquell espai, controvertit i complex, la memòria també s'ha d'imposar per recordar qui allí va ser assassinat pel franquisme. Els espais de la Batalla de l'Ebre; alguns estan bé, d'altres s'han degradat, evidentment, i és un espai molt gran. I, finalment, el fossat de Santa Eulàlia, de Montjuïc, que també té, per nosaltres, una simbologia molt important.

Vaig acabant, presidenta. Acabo amb dos elements: els afers interreligiosos, és un tema creixent, com s'ha demostrat; la geopolítica internacional, la situació que hi ha a Catalunya requereix, evidentment, un lideratge del Govern en aquest tema i, per tant, l'esperem –no hi entro a fons. I, finalment, haurem de clarificar els temes de pau i drets humans, que saben que comptem amb unes entitats pròpies que gestionen tant el tema de drets humans com el tema de l'ICIP, de l'Institut per la Pau, si depenen o no depenen del seu Departament, perquè encara alguns d'aquests departaments tenien dubtes entre l'adscripció a Acció Exterior i l'adscripció al Departament de Justícia.

Compti amb nosaltres, serem un grup parlamentari lleial i treballador. Intentarem que ho faci bé, perquè, si ho fa bé, tots hi guanyarem.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Nuet. Té la paraula el senyor Vidal Aragonés, en nom de la CUP - Crida Constituent. Gràcies.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies. Molt bon dia a tots i totes i d'una manera molt especial als i les representants dels treballadors i les treballadores del sector de l'Administració de justícia. Em permetran que faci dues qüestions prèvies. La primera, consellera, una pregunta: podrem sortir, avui, explicant que el monument de l'Ebre, a Tortosa, es retira? Podrem sortir? Sortirà la consellera avui i farà aquesta manifestació, que és en la línia que semblava que plantejava en la seva intervenció?

I la segona –molt òbvia però que no hauríem d'oblidar–: estem davant d'una conselleria de Justícia que no és titular del poder judicial, per una banda, i que té una mínima capacitat de creació normativa. Per tant, segurament podríem parlar que té poc de justícia, en la seva expressió, i té molt de legalitat. Això sí, en allò que poden ser i són les seves competències, podria tenir molt, molt, de justícia, i ens permetran que en l'anàlisi que hem fet dels darrers anys manifestem que no la veiem.

No la veiem, a més, seguint un fil, que és el que la mateixa consellera, en un moment determinat, plantejava, que era el de la dimensió de la tragèdia. Dimensió de la tragèdia, en primer lloc, a la mateixa Administració de justícia. Administració que, segurament, és una de les que té uns nivells de temporalitat entre els seus treballadors i les treballadores, més alt. Consellera, hem mirat les dades, som incapaços –i ho diem amb tota humilitat– de saber si la temporalitat la situem al 33 per cent, al 40 per cent..., el que sí que veiem, fins i tot, que hi ha algunes parts de l'Administració, de la seva Administració, on el nivell és del 100 o el 90 per cent. Per tant, la necessitat de transformar aquestes places vacants –no parlem de la temporalitat en general– en places estabilitzades.

En segon lloc, quant a condicions de treball, no pot ser que hi hagi treballadors i treballadores en una situació d'incapacitat temporal a les oficines judicials, i que dos o tres mesos després es valori quina és la càrrega de treball en aquesta oficina i, a partir d'aquell moment, es posin mitjans de substitució. No pot ser tampoc –i, no és anecdòtic, al que li faré referència ara– que hi hagi treballadors i treballadores

de l'Administració de justícia que porten el seu bolígraf de casa. Que a la vegada també, quan volen demanar que els canviïn la cadira –una cosa tan normal–, perquè no funciona la cadira, hagin de fer una actuació concreta de prevenció de riscos laborals. Així ens ho comuniquen. Vostès ho poden confirmar que passa quan un treballador o una treballadora vol que li canviïn la cadira en alguns llocs de l'Administració de justícia?

Tema de jutjats sense paper. Doncs, ens haguessin agradat millors resultats; hem d'abordar-ho amb més profunditat. El que tampoc no podem tenir és una realitat on arribem, de vegades, al jutjat i ens pregunten, el primer, que si portem l'escàner portàtil o si portem paper? Això no pot ser una realitat, en els nostres jutjats, no poden funcionar d'aquesta manera. I els ho diem també, l'Administració de justícia s'aguanta per la bona fe, per la màxima diligència dels seus treballadors i les treballadores, però no han sabut..., ni tan sols en allò que podia ser una possibilitat alternativa, el cas concret de la Ciutat de la Justícia, a Barcelona, que havia de jugar un paper central, de veure com milloraven les oficines. Tenim molts jutjats que tenen molt menys espai i amb pitjor organització del que tenien abans d'anar a la Ciutat de la Justícia. I això, segurament, respon a una manca de bona planificació en l'estructura.

El català als jutjats no és un problema de manca de..., de percepció dels que s'apropen a l'Administració de justícia. Posarem alguns exemples sobre els que s'hauria d'actuar. Magistrats i magistrades –alguns, no és generalitzat, evidentment–, alguns jutges que, per una part, desconeixen la normativa de drets lingüístics –i ho diem amb tot el respecte–; això sí, n'hi ha alguns i algunes que no la desconeixen, la menyspreen. I sobre els que la menyspreen, evidentment, hauríem d'actuar d'una manera molt clara, perquè s'està vulnerant el dret a la tutela judicial efectiva, quan algú no pot anar a l'Administració de justícia en la seva pròpia llengua, s'està vulnerant un dret fonamental. Ja sabem que ens diran que es tracta de competències del Ministerio de Justicia o del Consell General del Poder Judicial, però busquem alternatives, i no únicament intents punitius, que no ens en sortirem, sinó d'un altre tipus.

Presons i polítiques d'execució penal: encara tenim un nivell de població reclusa molt alt. No se n'ha parlat en anteriors intervencions, i hem de recordar sempre aquest caràcter de classe de la presó. Molt pocs delinqüents de coll blanc, a la presó –poc temps passen, a les presons– i presons plenes de persones que ja han patit la discriminació pròpia del sistema. Ha donat les dades d'actuació de reinserció, i fins i tot la dada del 70 per cent a la que vostè feia referència és una bona dada, però hem de continuar, hem de continuar en aquesta tasca i no veure que el 70 per cent que no hi ha reincidència és una bona opció.

No se n'ha parlat de..., que en l'anterior legislatura ens van traslladar, com a desenvolupament, el Protocol d'Istanbul a les presons. I estaria molt bé que ens fes referència a com s'ha desenvolupat, si realment s'ha desenvolupat i si ha tingut resultats positius o el resultat que ha tingut. Això sí, nosaltres, a banda de la implementació del Protocol d'Istanbul, sí que pensem que hi ha dos elements que hem de criticar amb relació a les presons. Per una part, els DERT, i per altra, les contencions als interns. Per nosaltres, el DERT és un espai fosc i tancat de control. Pensem, a més, que als departaments de règim tancat hi ha una manca d'intervenció i que, fins i tot, en alguns centres –i ho diem així, en alguns centres– no es compleixen les mínimes condicions estructurals.

També, sobre les contencions –allò que en l'àmbit de presons anomenen «el superman»–, volem fer referència que en la forma que evidentment es desenvolupa, a nosaltres no ens hi trobaran. I volem fer una altra referència: això no és responsabilitat dels funcionaris i les funcionàries de presons; no són ells els responsables quan hi ha després una mala praxi, és el sistema que organitza, qui ha de tenir les responsabilitats. Volem també recordar els presos de l'economat o dels economats a

les presons, que tenen una reproducció de caràcter absolutament classista. I no oblidar-nos, sobretot, també dels funcionaris i les funcionàries de presons: no funcionaran les presons amb les condicions de treball que tenen els funcionaris i les funcionàries de presons; o actuem sobre les seves condicions de treball, o difícilment poden funcionar les presons.

I amb relació a presons, una darrera qüestió, que és cert que la planta judicial és competència realment estatal, la planta, com a tal. Però també és ben cert que, ho volem recordar, hi ha una càrrega dels jutjats de vigilància penitenciària que fa que la seva actuació, evidentment, es minimitzi, quant a l'efectivitat de drets –i vaig acabant, però hi ha hagut més nou, més tres, més u i més tres, i, per tant, intentaré fer més un i mig.

En tercer lloc, la justícia juvenil. Una petita referència: recordar que no són presons; recordar que en molts supòsits hi ha un ús excessiu de la força. I, per una altra banda, no socialitzin el dolor de les famílies. Ens referim a un supòsit: tancament de centre de menors de Montilivi. El que això suposa, evidentment, no és únicament pels menors, sinó també per les seves famílies, que han de veure com es desplacen de les terres de Girona, de les comarques de Girona a d'altres punts del país. Per tant, comencem ja a repensar no únicament com revertim les retallades, sinó com fem créixer l'Administració de justícia.

No em dona temps a més, perquè tinc únicament cinc minuts, però en la segona intervenció faré referència a altres qüestions que ha plantejat la consellera.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula ara el senyor Xavier García Albiol, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Sí; gràcies, president. Consellera, gràcies a vostè, al seu equip i als representants dels treballadors. I em permetrà que jo faci aquesta intervenció..., he de marxar, per tant, no podré quedar-me a escoltar la seva rèplica, però sí que voldria traslladar-li un parell de pinzellades que em sembla que són importants. La primera, que si haguéssim de valorar les seves prioritats en funció del temps que li ha dedicat a cada un dels temes, ens sembla que s'estaria equivocant, amb aquest ordre de prioritats.

Perquè hem vist com, per exemple, a una qüestió com és el de la llei de la memòria democràtica li ha dedicat gairebé dinou minuts, i a altres qüestions, com per exemple, la situació en què es troben els funcionaris de justícia, el temps ha estat molt més reduït, no?, per tant, en aquest aspecte, sí, senyalar-li la nostra preocupació.

Jo li deia: «Faré un parell de pinzellades», perquè en cinc minuts no puc fer més. Ens hagués agradat escoltar –i no ho hem pogut sentir– com o quines són les seves propostes, les seves mesures, amb relació a donar resposta al problema de l'alta temporalitat que en aquests moments existeix en el seu departament. I sobre un fet singular... –aquesta cara de sorpresa vol dir que ho desconeixia? Doncs jo ja l'hi explico: existeix una alta temporalitat en el seu departament–, i un fet que, per nosaltres, és més preocupant: és l'alt nombre de treballadors que estan demanant el seu trasllat fora de l'àmbit, no? Per tant, aquí existeix..., hi ha una alta petició de trasllats de funcionaris –veig que em torna a mirar amb una cara estranya, per tant, li demanaria que ho consultés–, i, això, doncs, a nosaltres ens preocupa. Suposo que obeeix a moltes qüestions, entre elles el clima polític que s'ha viscut a Catalunya en els darrers mesos.

Un altre aspecte que vostè ha passat per alt, sí que ha tingut..., no ha perdut l'oportunitat per criticar al Govern central, de la falta de recursos, però en canvi, se li ha oblidat i jo li recordo que, per exemple, en l'anterior legislatura va ser el Govern de la Generalitat de Catalunya qui va desapropiar, qui va renunciar a més de cinc-centes places per al departament. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, de justícia. O sigui, el Govern d'Espanya va convocar gairebé dues mil places, i vostès, per un error que va ma-

nifestar en el seu dia l'anterior conseller, per un error de vostès, van perdre aquestes gairebé..., gairebé no, cinc-cents, exactament, nou places, que es van convocar l'any 2016. Què pensa dur a terme en aquesta qüestió?

Altres aspectes que jo voldria assenyalar, en aquesta breu intervenció, fan referència a la situació política que s'està vivint en aquests moments. Senyora consellera, a vostè li sembla presentable –a vostè li sembla presentable– que el director general de centres penitenciaris, rebí a unes persones, uns homes, unes dones, doncs, que es traslladen a presons catalanes, i els rebí amb un llaç groc de solidaritat, i queixant-se de la situació que viuen aquestes persones? A vostè li sembla que això és presentable? A mi, amb tota sinceritat, em sembla que no. Vostès tenen la llibertat, només faltaria –només faltaria–, de poder portar un llaç groc o vint-i-cinc, si això ho creuen oportú, però a nosaltres no ens sembla que sigui massa presentable que aquella persona que ha de tutelar la situació a una presó d'uns senyors, d'uns polítics concrets vagi amb símbols demanant la llibertat d'aquestes persones. A nosaltres això no ens sembla presentable. Li demanàriem que, de cara al futur, a veure si fossin capaços de corregir-ho.

També en la mateixa línia, senyora consellera, li faria una pregunta –ja li he dit que no em puc quedar, però, bé, quedarà recollida a l'acta. Vostè –és que ha fet una intervenció molt llarga, s'ha passat del temps (*l'orador riu*) i aleshores tinc una altra cosa, però jo llegiré l'acta–, senyora consellera, vostè pot garantir que els polítics que estan de manera preventiva a les presons catalanes rebran el mateix tracte que la resta de reclusos? Vostè pot garantir aquesta situació?

I després, un tercer aspecte, perquè ja vaig molt just de temps, vostè ha fet referència que s'obriran uns nous jutjats repartits en el territori entre ells un de Badalona. Em permetrà, doncs, que jo li digui que a mi em sembla molt bé però que en algun moment la Generalitat de Catalunya, dins de les seves competències, haurà d'assumir la responsabilitat de que els jutjats estiguin en condicions.

I aquí abans s'ha parlat de Tarragona, però jo els puc parlar de Badalona. La situació en què estan els jutjats de Badalona és una autèntica vergonya. Hi ha un compromís –hi ha un compromís– per part de la Generalitat, des de fa més de deu anys, de construir un nou edifici de jutjats. En els jutjats de Badalona els expedients estan pel terra, qualsevol persona amb una miqueta d'habilitat que entri en els jutjats és capaç d'emportar-se la documentació que vulgui. I això ho he vist jo en primera persona. (*Remor de veus.*)

I, per tant... Sí, sí, qualsevol persona que entri a un jutjat, a les dependències, qualsevol advocat que entri a un jutjat, a les dependències, amb una miqueta d'habilitat es pot emportar la documentació que vulgui perquè els expedients estan per terra i estan en els passadissos. I això no m'ho han explicat, això ho he vist jo. Ho he vist jo com a alcalde de la ciutat de Badalona. Per tant... (*Veus de fons.*) Sí, sí, doncs miri, quan vostè vulgui hi anem. No avisem, eh?, per això, perquè, si no, els recolliran, eh?, els amagaran, faran amagar els expedients. Però, quan vostè vulgui, hi anem.

Per tant, jo li demanaria que, d'una vegada per totes, si us plau, assumeixin les seves responsabilitats, deixin de xutar la pilota cap a un altre costat, assumeixin les seves responsabilitats i en aquelles zones on hi ha una situació que és del tot inadmissible, gairebé podríem dir tercermundista, de les condicions en què estan treballant els funcionaris i els treballadors en general, s'hi posin d'una vegada per totes.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara té la paraula la senyora Magda Casamitjana, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, president. Deixin-me expressar avui, en aquesta primera sessió efectiva de la Comissió de Justícia, l'agraïment a la feina feta per l'honorable conse-

ller Mundó, a qui expressem no només la nostra més profunda estima, sinó que també ens solidaritzem, amb llaç i tot, de la situació difícil i injusta en la que es troba per les causes i efectes judicials, que no compartim, com bé saben.

També volem fer esment de l'honorable conseller Romeva, ja que el Departament de Justícia incorpora memòria democràtica i afers religiosos en aquesta legislatura. L'honorable conseller Romeva està a la presó, una presó preventiva que considerem injusta i repressora. Vam fer molta feina junts i amb la Carme Garcia, amb el tema i el drama dels nadons robats des del 1936 al 1990. L'Adriana Delgado va ser al seu costat col·laborant com a diputada en la recuperació de la memòria democràtica, ella serà la nostra portaveu en aquests temes i especialment en l'execució de l'esperada llei de memòria democràtica.

Voldria començar, però vull fer primer de tot, al senyor Albiol –que se n'ha anat i com que quedarà gravat, espero que tingui un minut per escoltar-me–..., faci vostè la denúncia, senyor diputat, del que acaba de dir sobre els jutjats de Badalona, n'és vostè ara responsable. Si és veritat i si és el que diu, faci ja la denúncia.

Per descomptat, voldria dir-li a la diputada Roldán, miri, comparar la simbologia franquista amb el llaç groc és pervers (*remor de veus*) i miserable. Si no ho ha fet, per si de cas ho ha dit o jo ho he entès malament. I atempta contra totes les persones que van patir la Dictadura i contra la democràcia mateixa. Ho sento, però la simbologia del llaç groc no és partidista, ho vaig dir l'altre dia en el Ple i ho torno a dir: entenguin ja d'una vegada que el 80 per cent dels catalans –80 per cent dels catalans– no accepta que els presos estiguin tancats –els presos polítics estiguin tancats–, els volen a fora i lliures. El trasllat dels polítics catalans és un dret –de, erra, e, te. Serem davant de les presons, sí, i tant, fent absolutament amb respecte a tothom, però hi serem. I si jo, si pogués, hi dormiria, el que passa és que no tinc temps de fer-ho tot alhora. Però amb ànima i sentiment soc amb elles, hi continuarem sent jo i tots els meus companys.

Benvinguda, consellera; molt benvinguda vostè i tot el seu equip i, per descomptat, també, els representats sindicals. Gràcies per la seva compareixença, per visualitzar l'extensa tasca que tenim, ens incloem. Dic «tenim» per deixar palesa la nostra voluntat, com a Grup Republicà, de posar-nos a la seva disposició per a tot allò que calgui amb la facilitat de col·laborar en les competències que tenim atorgades. Ens ha presentat un programa molt ambiciós, amb propostes de millora i de creació de noves eines per avançar amb petjada sòlida per aquest segle XXI tan complicat, però que ens dona l'oportunitat de posar-nos al dia fent millores continuades com vostè ha dit.

La rapidesa de les moltes situacions noves ens desborda, és cert, en alguns casos, però ens ho prenem com un repte i no com un problema. Un repte polític que superarem entre tots. Cal, doncs, entomar el dia a dia, la urgència immediata. Hem escoltat que alhora vostè té la voluntat i la capacitat de diagnosticar i planificar, com bé ha dit vostè, amb una mirada de llarg termini, i millorar el que diríem, sobretot, capbussar-se en els temes imprescindibles en aquesta legislatura.

Voldríem, el Grup Republicà, volem assolir i assumir totes i cadascuna de les competències de justícia, reivindicarem sempre la gestió integral del servei que avui encara no tenim amb caràcter exclusiu sinó que la compartim, a contracor, però també amb lleialtat amb el Ministerio de Justicia o el Consell General del Poder Judicial. Aquesta justícia la volem a casa també, la justícia i en català, la llengua vehicular del nostre país.

Celebrem que la seva prioritat, del seu departament, són i seran sempre les persones, sigui quina sigui la seva condició i la seva circumstància. Tots som o serem usuaris, en un moment de les nostres vides, de l'Administració de Justícia i, per tant, també celebrem que sigui una eina de cohesió social i de confiança en les institucions, imprescindible.

També, com ha expressat, volem mantenir amb el seu departament i amb tots i totes les diputades d'aquesta comissió un diàleg obert i constructiu, malgrat les discrepàncies ideològiques i de partit. Volem també aquí parlar de tot des del respecte i la lleialtat i la bona educació que tots ens mereixem.

Ens posem a la seva disposició per col·laborar amb el Govern i amb el seu departament especialment fent-li arribar propostes, dubtes, preguntes, angoixes o queixes de moltes associacions, persones o representants sindicals que es posen en contacte amb nosaltres, diputats. Ens agradaria, en aquest cas, fer de pont.

De les dues àrees que el Departament de Justícia incorpora..., i que, com he avançat, vull destacar els afers religiosos. En una societat com la catalana, en la que convivim 157 nacionalitats diferents i cadascuna amb les seves creences, creiem del tot necessari també fer difusió i formació a tots els ciutadans. Ens hem de conèixer molt més per entendre'ns i hem de col·laborar junts perquè aquesta cohesió de la que vostè ha parlat en la compareixença sigui real i efectiva per a tothom.

De les polítiques de memòria històrica vull destacar la feina feta amb el tema dels nadons robats. I agraeixo molt i profundament al president i col·laborador del grup de treball anterior de la comissió que hagi acceptat parlar d'aquest tema, planificar la feina a fer i escoltar totes les veus en aquesta comissió per fer una proposta de resolució que farà que les víctimes vegin aviat ja i d'una vegada una llumeta al final del camí duríssim que han fet, estan fent i faran. Ens comprometem, doncs, consellera, en aquesta comissió a desencallar un dret. Un dret humà indispensable, saber què ha passat amb els fills d'aquestes víctimes, el dret a la veritat, a la justícia i a la reparació i a la no repetició.

També consellera, creiem i entenem, des del Grup Republicà, que cal veure i conèixer les circumstàncies de cadascuna de les persones afectades des de la transversalitat com a vida plena del dia a dia. I és per això que vull agrair a tots els responsables del seu departament l'esforç afegit que suposa contribuir a aquesta transversalitat. I els dos exemples són que la feina feta des de Justícia i amb el director general dels Serveis Penitenciaris, en el Pla integral de salut mental, és no només excellent sinó absolutament necessària per la qualitat de vida dels malalts mentals retinguts a la presó. Sabem que s'han implementat accions i projectes pioners i innovadors en aquestes àrees treballades conjuntament.

També per descomptat, i també he pogut col·laborar, la feina feta sempre coordinada amb altres conselleries, que són set o vuit, que es fa des de la Direcció General d'Execució Penal a la Comunitat i de Justícia Juvenil on la Pilar Heras és la responsable.

Acabo, només... Sabem, consellera, que la mirada de dona impregnarà l'experiència de saviesa i de sensibilitat en totes aquestes accions que vostè ha presentat. Insistim, consellera, que la transversalitat que tant ens preocupa i que tant hi volem col·laborar respiri en cada un dels projectes presentats. No volem, consellera, passar per aquesta comissió de puntetes. Hi som, volem ser-hi amb determinació, respecte i lleialtat.

I acabo amb una mica de filosofia. Diuen que la qualitat de vida i de serveis afavoreix la felicitat de totes les persones, doncs, bé, fem des d'aquí, des del seu departament i des d'aquesta comissió, que també des de la justícia, la qualitat dels serveis facin el camí dels ciutadans una miqueta més feliç, malgrat tot.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ja al final, té la paraula el senyor Eusebi Campdepadrós en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, benvinguda en aquesta comissió, que és la seva. També, naturalment, benvingut tot l'equip de la conselleria a

partir del qual ens posem a disposició, i també benvinguts, i gràcies per acompanyar-nos als representants dels treballadors que avui tenim amb nosaltres.

En primer lloc, és d'obligada referència l'anterior conseller, el conseller Mundó, el qual vaig tenir el gust de conèixer i, pel que ha exposat la consellera, doncs, tenim la tranquil·litat que continua i a més a més amplia les línies de treball que el conseller Mundó va fer. I, per tant, malgrat lamentar la seva absència, doncs, celebrem que la consellera, de la qual coneixem la seva trajectòria, tenim la convicció que continuarà amb excel·lència la tasca que va fer el conseller Mundó.

Evidentment és obvi que, com Junts per Catalunya som un grup de suport al Govern..., però la nostra presència aquí a la comissió serà evidentment de suport, serà lleial, però també s'haurà d'entendre com un suport crític, com un suport també exigent. I, per tant, algunes..., perquè en definitiva el que és l'obligació de tots aquí, de la conselleria però també dels grups parlamentaris, és en definitiva la millora del servei, la millora del servei públic amb atenció i amb total prioritat per part del ciutadà.

També és obligatori fer referència, precisament en aquesta comissió, perquè afecta directament aquesta conselleria, l'existència de presos polítics. Per una banda, per una qüestió estrictament humana ens felicitem que siguin aquí a Catalunya, a prop de les seves famílies i que, per tant, el patiment i els costos que aquestes pateixen s'hagi vist ni que sigui mínimament disminuït, però hem de continuar denunciant la seva existència. Són presos polítics; estan presos per les seves idees polítiques. La lectura, qui s'hagi pres la molèstia de fer, de totes les interlocutòries del jutge instructor ho manifesta de manera clara, hi són en tant que són independentistes i també mentre continua havent-hi una població, una part de la població de Catalunya, una part importantíssima de la població de Catalunya que continua tenint les mateixes idees. I per aquest motiu, i ho diu expressament, els manté a la presó.

Per tant, és lògic que ens manifestem. Mal aniria que una societat democràtica, que cregui injusta una determinada situació no pugui anar a manifestar-se fins a les portes mateixes de la presó, i tant que sí. Fins a les portes mateixes de la presó, per les injustícies, cal denunciar-les sempre i en tot lloc, i el lloc adient en aquest cas és precisament en el lloc on estan injustament tancades persones que l'únic que van fer és portar a terme el mandat democràtic de la ciutadania.

No podrem repassar la totalitat de l'obra que té prevista, però sí que remarcarem uns punts en els quals estem especialment d'acord, però també algun punt d'atenció que creiem que caldrà potenciar. Estem molt d'acord i compartim totalment el projecte de llei, per la qüestió de la memòria històrica. Efectivament s'han fet passes ja en aquest país, hi ha hagut legislació, hi ha hagut actuacions, però, evidentment, són totalment insuficients.

El primer que cal remarcar d'això és que amb els anys que ja fa des del final de la Dictadura, que encara avui estiguem parlant d'haver de fer polítiques de restauració de la memòria històrica, de dignificació de les víctimes, que els familiars d'aquestes víctimes puguin tenir el coneixement de què va passar amb el seu familiar, saber on està enterrat, ha estat dignament enterrat, palesa precisament la situació política anòmala que hem tingut des de la Transició del 78.

El franquisme encara hi és, i no només en monuments que hi són, en el nostre país, i no només en plaques que encara hi han en el nostre país, sinó que aquest franquisme hi és, sobretot, a les estructures de l'Estat, i precisament en la situació política actual ho veiem clarament.

Aquests dies el Govern central està parlant de retirar les restes del dictador del Valle de los Caídos. Aquest no és el problema principal. El que caldria és retirar tot el franquisme que queda, lamentablement –i ja que som en aquesta comissió, i ho estem patint–, a les altes institucions judicials.

No diré jo, en absolut, i precisament per la coneixença de més de trenta anys d'exercici, que els jutges no siguin independents, que els jutges de primera instàn-

cia no siguin independents. Hi ha una immensa quantitat de jutges que exerceixen de forma professional, lleial i honesta amb la seva obligació. Però aquesta independència judicial... –sabem que hi ha les altes instàncies judicials, i acabant en el Tribunal Constitucional, que no és pas un tribunal, sinó un òrgan polític–, aquesta independència judicial desapareix, i allí desapareix absolutament la separació de poders. I aquesta, precisament, és una preocupació que manifestava la consellera que compartim.

Efectivament, la justícia s'ha d'entendre i concebre com un servei públic. Certament és un poder de l'Estat, és un poder necessari per a la separació de poders. Però és un servei públic, i on, efectivament, el ciutadà ha de ser l'eix principal. I aquí, de cara a aquest servei públic, no podem deixar de fer referència a una altra qüestió: no podem jutjar, en absolut, ni avaluar les actuacions de l'Administració del Govern de la Generalitat en general, i específicament de la conselleria de Justícia, fent abstracció de la realitat estatal general i organitzativa i financera.

Aquí, efectivament, hem de ser exigents amb les que són competències de la conselleria de Justícia, però també hem de ser exigents que voldríem que hi hagués una administració de justícia específicament i completament dirigida i organitzada des d'aquest país, perquè això sí que seria autènticament al servei del ciutadà. Entenem i comprenem les dificultats que té la conselleria precisament per les competències compartides que més aviat, més que competències compartides, són ingerències patides. I, per tant, una administració de justícia que fos global és una cosa per la qual hem de lluitar. Això és una cosa que és necessària, això és una cosa que constitueix, precisament, també, fer república.

I no podem fer abstracció de la part financera. Evidentment, el dèficit fiscal que patim, que continua –que continua... Precisament, el projecte de tenir un estat propi era precisament per poder tenir els propis recursos, per administrar-los en benefici de la ciutadania, i una de les quals, i principal, l'Administració de justícia. Aquest dèficit fiscal que continua impedeix precisament un adequat finançament.

Efectivament s'ha denunciat aquí una situació concreta, com la de Tarragona –altres diputades–, situació que comparteixo, que conec, que també denuncio i que també reclamo. Però no es pot fer aquesta reclamació fent abstracció d'aquesta situació general de finançament.

És important i agraeixo la referència que ha fet la consellera a la justícia gratuïta. No pot haver-hi una tutela judicial efectiva, una igualtat de drets, un accés a la justícia amb equitat per a tothom sense una adequada dotació d'aquest servei. I aquí, precisament, agraeixo la referència que n'ha fet, però cal reconèixer la tasca que fan, precisament, els col·lectius professionals privats. No ho oblidem. Procuradors i advocats són privats que estan efectuant un servei públic amb un gran sacrifici i, evidentment, amb una remuneració que entenem que s'ha fet molt d'esforç –comparativament amb altres comunitats autònomes, cal reconèixer aquest esforç–; però que, evidentment, amb relació als estàndards habituals d'honoraris, doncs, hem d'entendre que és molt ajustat, i esforç que continuen fent tots aquests professionals.

Ens preocupa molt, també –i crec que precisament ha estat el president de la comissió que ha fet referència a una comunicació que hem rebut d'Amnistia Internacional–, el tema d'acompanyament a les víctimes. Cal fer-hi molts més esforços i més incidència. Aquest acompanyament a les víctimes, que ara ja hi és. Els jutjats de Vido s'hi esforcen. Jo tinc l'experiència directa que es procura i es vetlla per la separació de la víctima de l'agressor, i ho fan les mateixes funcionàries. Però aquest acompanyament a les víctimes ha de respondre a un pla integral, a un pla integral de seguiment i acompanyament des de la denúncia, des de la comissaria, des del moment que la víctima apareix a comissaria. Fins i tot des del moment que es rep la trucada de la víctima. A partir d'allí hem de ser capaços de tenir un acompanyament integral d'aquesta víctima fins a la resolució total del procediment.

Un altre aspecte que no podem deixar de fer referència és precisament el català. No és normal, no reflecteix la realitat social que el català no sigui, aproximadament, el 50 per cent de la llengua que es fa servir a l'Administració de justícia. No reflecteix la realitat de la societat. I això és una tasca que convé fer-hi una reflexió conjunta, perquè el marc legal hi és, no negaré jo que hi sigui; els drets hi són, fins i tot –fins i tot–, i ho dic com a lletrat en exercici, a la immensa majoria de jutges, els agradarà més o menys, però ho respecten. Però sí que és cert que hi ha una minoria, casos puntuals, que precisament malmeten el malnom de tots, i són les actuacions d'aquests jutges les que ocasionen aquesta por infundada a que el seu procediment pot veure's contaminat per això, que això contamina l'ànim del jutge, cosa que, evidentment, jo ho entendria com una acusació de prevaricació, i que estic convençut que mai cap jutge no ha resolt un procediment per qüestió de la llengua.

Per tant, aquestes pors hem de ser capaços de fer un pla per vèncer-les, que la ciutadania... Els drets hi són, però els drets cal defensar-los i els drets cal exercir-los: sense exercici de drets, i de forma exigent, no hi ha democràcia.

I, per tant, aquí, consellera, sí que ens trobarà: col·laboració i fins i tot propostes.

El tema de presons. El tema presons també és important. Tot el tema de personal l'hem de vetllar molt, tant el de l'Administració de justícia, que en coneixem la seva problemàtica; també del personal de presons. Som conscients, al tema presons, que hi ha una qüestió d'envelliment de la plantilla que caldrà tenir en compte, vetllar i estudiar, i també de consolidació de les plantilles. Compartim aquesta preocupació. Entenem que no són coses fàcils de solucionar d'una tacada, però que, efectivament, requerirà una reflexió i abordar-ho. Perquè en el cas de les presons el tema d'envelliment de les plantilles afecta la seguretat, tant dels interns com del mateix personal, i aquesta ha de ser una primeríssima prioritat.

També compartim la preocupació per la justícia juvenil. I, com que veig ja que el president està fent el gest de dir-me que acabi, ho deixaré aquí i, en tot cas, el que em quedava per exposar ho farem al torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, per contestar, té la paraula la consellera.

La consellera de Justícia

Gràcies, president. Quasi sense poder ordenar les idees, però, intentaré donar resposta, en tot cas, global a tots els portaveus parlamentaris, a qui agraeixo especialment el to. I, òbviament, als que representen els grups polítics que donen suport al Govern, especialment, atenent que compartim part de l'espai, en aquest cas polític, i, per tant, també, el suport al Govern. I entenem també l'espai de crítica que, òbviament, han de tenir sempre els grups parlamentaris, la sana crítica, en el sentit d'aportar, i, per tant, millorar allò que estem fent i que, per tant, no som capaços..., o que no som capaços en moments polítics de dur endavant.

Bé. Algunes de les coses que ha dit la senyora Roldán. Jo les comparteixo igual que vostè, algunes de les coses que ha dit amb relació a l'oficina judicial, tot i que vostès fan biaix sempre del contingut real de la posada en marxa del que és l'oficina judicial. I, en aquest sentit, permetrà que li digui que la nova oficina judicial ha escurçat els terminis de resposta judicial. Això no els sembla prou positiu, al Grup de Ciutadans?

És fals que es realitzin els serveis de comunicació del SAC Penal sense cobrar fa més d'un any, o de mig any..., bé, més de mig any, que no es fan les comunicacions fora dels horaris ordinaris, i això no ha tingut un impacte en el sistema.

Amb relació a les bosses que vostè..., a la fotografia que ens exhibia, la fotografia de documentació i de papers, jo faig una reflexió. La inversió econòmica i, per tant, la inversió pressupostària del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, del Govern de Catalunya en la digitalització no té la mateixa proporció en

el nou ús de paper. No sé si m'explico el que estic dient. Cent vuitanta-set milions de fulls impresos cada any; és a dir que digitalitzem, però hi ha qui encara continua imprimint paper. Ho dic perquè és una corresponsabilitat de tots plegats. No és únicament el departament que endega polítiques en un determinat sentit, sinó que hi ha una corresponsabilitat de tots plegats, des de la primera persona que està en una oficina judicial fins a l'última persona: jutges, fiscals, advocats, advocades, funcionaris.

Per tant, no pot ser que haguem fet una inversió brutal, si se'm permet l'expressió, brutal, proporcionalment ingent comparada amb la que ha fet l'Estat, de recursos públics per digitalitzar, per modernitzar, i que continuem, no imprimint el mateix paper, és que el dupliquem. I això és un element que vull posar a sobre la taula. Per tant, no sé, jo crec que és un tema de corresponsabilitat política.

Amb relació a la simbologia franquista i la llei de la memòria històrica –i així també aprofito i contesto al senyor Vidal Aragonés– ha quedat molt clara la meva afirmació: no pot ser, no pot continuar havent-hi simbologia feixista, perquè és feixista. El franquisme és feixisme, aviam si d'una vegada per totes ens expressem en terminologia correcta. I així ho va qualificar les Nacions Unides, no s'ho inventa la consellera de Justícia. La simbologia franquista és simbologia feixista. I arreu del nostre país, malauradament, arreu del nostre país encara tenim plaques de carrers que recorden feixistes, dictadors, colpistes, persones que han torturat –persones que han torturat–, persones que no han passat per un procediment judicial, i hi haurien d'haver passat, persones que s'han condecorat, i que no se'ls havia d'haver condecorat, i la condecoració ha comportat també millores econòmiques, que s'han anat succeint en els seus hereus. Per tant, això a Catalunya no pot passar.

I si depèn de la conselleria de Justícia i d'aquesta consellera no passarà. I quan dic això, eh que m'expresso d'una forma clara i rotunda en aquest sentit? Doncs, no hi pot haver en el territori del país, a Catalunya, a cap ciutat, a cap vila, monuments que reflecteixin simbologia feixista.

Eh que s'entén que els països de llarga tradició democràtica ho han fet? Doncs no entenc que en aquest país no s'hagi pogut fer encara. I potser que sigui responsabilitat del Govern de Catalunya, sí; però aquí hi ha una gran part del Govern de l'Estat –i amb això també contesto la portaveu del Grup Socialista–, en el sentit que la llei de memòria històrica de l'Estat va ser incompleta. Tan incompleta com que no pot donar resposta –no pot donar resposta– al tema de les anul·lacions de les sentències judicials. Per exemple, la del president Companys –per exemple, la del president Companys. I a hores d'ara es veuen abocats a haver de reformar de nou la llei de memòria històrica, perquè la llei de memòria històrica vigent no va ser capaç –no va ser capaç– de resoldre qüestions com el Valle de los Caídos, l'exhumació de les restes del feixista i, entre d'altres coses, el retorn –el retorn, el retorn– de les restes de persones que estan allí sepultades als seus familiars.

Per tant, no sé si ho he dit prou clar o ho he de tornar a repetir: no és possible que continuem tenint simbologia feixista a les places, en els carrers, en els espais públics del nostre país. I, per tant, serà una prioritat del departament.

No sé si és pel temps que hi he dedicat o per la voluntat política, perquè insistiré en aquesta qüestió: sense memòria no hi ha justícia. Les persones tenen dret a tancar els dols, com s'ha fet a tots els països civilitzats i del primer món, com s'ha de fer, com hauríem d'haver fet, com no s'ha pogut fer. I que, per tant, cadascú que assumeixi la responsabilitat del que no ha fet.

Amb relació als equips de millora, mirin, no sé si... Clar, al final, una mentida repetida mil vegades, igual s'acaba convertint en una veritat, per alguns. Però la realitat és tossuda i al final es manifesta tal qual és. Els equips de millora no són inspecció. Altra cosa és qui ha aprofitat el moment polític, institucions que no han estat prou lleials al Departament de Justícia i a la Generalitat de Catalunya, per dir que eren una cosa que no eren.

Però, en tot cas, escolti'm, eh que és evident que hi ha ineficàcia i ineficiència en alguns jutjats? En això hi devem estar d'acord. Hi ha jutjats que van..., en fi, com un coet, tenint els mateixos mitjans materials i el mateix repartiment, i hi ha jutjats que, tenint els mateixos mitjans materials, els mateixos funcionaris i els mateixos assumptes repartits, no van igual. I sí, em diran vostès: «Bé, clar, depèn dels..., hi ha procediments que són més complexos.» Sí, però quina casualitat que sempre són... Si miréssim ara un mapa judicial de Catalunya, podríem saber perfectament quins jutjats no van al dia, quins jutjats van al dia, tot i les mancances de mitjans, tot i les mancances informàtiques, tot i les mancances no sé què, tot i que l'equipament judicial no és del segle XXI, però, en canvi, n'hi ha que funcionen com un rellotge i n'hi ha que funcionen no com un rellotge: el rellotge es va parar fa més de vint anys.

Per tant, miri, jo també..., al final són aquelles coses, no?: abans de portar aquest hàbit, en portava un altre i tinc experiència professional en el camp; per tant, també els podria fer, passats els anys, segurament també faria una radiografia i no m'equivocaria de molt.

Per tant, els equips de millora tenien una funció molt determinada que algú va voler interpretar i reinterpretar no pel sentit que se'ls havia d'interpretar, però, en tot cas..., accepto la crítica que a vostès no els agrada –la senyora Roldán s'hi abonava–, però, en tot cas, insistiré en aquesta qüestió: era una bona idea, nosaltres intentarem, amb aquest canvi també en el Govern de l'Estat i, per tant, en el Govern central, intentarem dur a terme els objectius que ens hem marcat per *millorar*, no per controlar ningú, no s'equivoquin. No tinc cap interès, jo, en saber el que pensen els jutges i tribunals d'aquest país, no m'interessa el que pensen. Només m'interessa que donin resposta adequada a allò que la ciutadania demanda quan passa per la porta d'un jutjat. Després, la forma de revisió de les resolucions judicials tothom la tenim molt present i sabem quina és.

Però, en tot cas, insistiré i li plantejaré una altra qüestió: el ministre de Justícia d'aquell moment no ho veia pas malament, eh? –no ho veia pas malament. Per tant, en tot cas, algú es va sentir qüestionat personalment, però què hi farem?, mai es treballa o mai es fan les coses a gust de tothom.

Estic d'acord amb el que se'm demanda amb relació a treballadors, a funcionaris... És evident que no tinc tot el que voldria..., em sembla que ho he dit, no?, no tinc tot el que jo voldria –i quan dic «jo» dic «el departament»–, no tenim tots els treballadors públics que voldríem tenir, i, home, i no és per «escabullir el bulto», però també, com deia el portaveu de Junts per Catalunya, el senyor Campdepadrós, és evident –és evident– que no podem fer abstracció del món en el que estem.

Voldria tenir totes les competències plenes en administració de justícia, i tant que sí! Voldria tenir tots els recursos que Catalunya genera per a poder gestionar, redistribuir la riquesa i generar activitat econòmica. He fet al·lusió al que representa una mala execució de les sentències judicials, quin impacte econòmic té –quin impacte econòmic té. I aquest impacte econòmic en la creació de riquesa i en el PIB té conseqüències també en la redistribució de la riquesa. Home, és evident que depèn de qui governa la redistribució va de maneres diferents, però ja els dic jo que jo sabria perfectament com s'ha de redistribuir aquesta riquesa. Per tant, ho he explicat també, quines són les prioritats del departament: són prioritats de millora del servei públic, de servei públic de qualitat.

I quan es parla de servei públic de qualitat de què estem parlant? Òbviament, de les persones que desenvolupen aquest servei públic, de les seves condicions laborals. I quan parlo de condicions laborals parlo de totes: de la seva seguretat física i psíquica, parlo de la seva seguretat i estabilitat econòmica, parlo del pas a la segona activitat..., parlo de moltíssimes coses que jo no eludir com a consellera de Justícia i que n'assumiré les responsabilitats.

Per tant, en aquest sentit, com que no podem fer abstracció, jo faig una reflexió general també que a ningú se li pot escapar: algú recorda qui va paralyzar la fun-

ció pública i, per tant, la dotació de noves places públiques i, per tant, d'oposicions per a cobrir les necessitats de funcionaris a Catalunya? –no únicament a Catalunya, també a l'Estat espanyol. Algú recorda qui va ser l'autor material del decret, com no hem evolucionat, i que la primera vegada, si no ho recordo malament –i, si no, vostès em rectifiquen–, que hi ha hagut de nou oposicions va ser fa un any i mig? I que quan se'ns diu que nosaltres vam... Em sap greu que no hi sigui el senyor García Albiol, perquè, clar, una part de responsabilitat important en això que estic dient, el seu partit polític, que ha governat amb majoria absoluta la desena legislatura, des del 2011 fins fa pràcticament dos dies, amb menys majoria, però amb la majoria que li ha permès tenir el partit polític Ciutadans i que, per tant, ha permès aprovar pressupostos generals de l'Estat, que no s'han recordat gens de Catalunya..., l'hi recordo. (*Veus de fons.*) No, no, miri-s'ho partida per partida: en l'àmbit de justícia, zero euros; en els àmbits d'infraestructura, pela amb deu, i així podria continuar. Per tant, una corresponsabilitat en la situació econòmica vostès la deuen tenir.

Per tant, no fem abstracció de la nostra realitat. Ens agradaria tenir-ne una altra, per descomptat; els que estem aquí i conformem la majoria de govern voldríem una realitat que en aquests moments encara no tenim però que treballem per tenir-la. Perquè de la realitat en la que estem i de la que venim, òbviament, tenim la situació actual, de la que vostès s'han de sentir corresponsables, perquè quan han pogut aprovar uns pressupostos aquí no els han aprovat i allà s'hi han posat bé.

Dit això, doncs evidentment, nosaltres tenim voluntat i vocació de millorar la situació laboral de totes les persones que treballen o que depenen del Departament de Justícia. I això vol dir Administració de justícia, també vol dir serveis penitenciaris i també vol dir..., quan parlo de serveis penitenciaris, parlo de totes les persones que hi treballen.

Em deien, si no ho recordo malament –i si no, que em corregeixin–, el 36 per cent d'interinitat (*veus de fons*)..., 37 per cent. Doncs la voluntat és que no hi hagi ni aquest 37 per cent.

El senyor García Albiol feia al·lusió a que nosaltres havíem renunciat a concórrer a les oposicions que s'havien convocat per proveir places a l'Administració de justícia fa tot just un any i mig. Doncs no hi vam renunciar; vam arribar a un acord amb el ministeri, que després, pel que sigui, no el podem fer efectiu fins ara. Nosaltres optàvem pel concurs oposició. Saben per què? Perquè nosaltres participàvem de la distribució que feia el Ministerio de Justicia, de la distribució de places i, per tant, de la concurrència de persones que opositaven, guanyaven la plaça... Nosaltres tenim la responsabilitat –i la volem tenir i l'assumim– de formar les persones que arriben a una plaça judicial i, per tant, quan les tenim formades, que això vol dir pràcticament al cap de dos anys, canvien de destí i tornem a tenir la vacant. I no tenim la possibilitat de tornar a convocar aquesta plaça, perquè la convocatòria és estatal. Oi que vostès entenen que nosaltres vulguem assumir aquesta responsabilitat amb totes les condicions? Oi que els he explicat que nosaltres, amb el Departament d'Ensenyament, tenim la voluntat i la vocació de formar persones especialistes per a cobrir les places, en aquest cas, de l'Administració de Justícia? Oi que els he dit que nosaltres optem pel concurs oposició, perquè tenim voluntat i vocació de que les persones que concorren, que volen treballar a l'Administració de justícia de Catalunya, es quedin aquí.

Lamento que alguns de vostès –alguns de vostès– no hagin parlat de l'ús de la llengua, de la llengua pròpia del país, de la que utilitza una immensa majoria de la ciutadania i de la que es vulneren sistemàticament els seus drets quan no poden utilitzar la seva llengua pròpia en l'àmbit de l'Administració de justícia. Per tant, doncs no ho sé, m'agradaria sentir d'alguns partits polítics que també defensen l'ús de la llengua catalana en l'Administració de justícia.

Parlàvem d'envelliment de plantilles i que això afecta els centres penitenciaris. He dit que no podíem fer abstracció de la realitat en la que vivim... A alguns no ens

agrada, eh?, la volem diferenta; ja ho sap, senyora Roldán, que això ho hem discutit moltes vegades vostè i jo. No ens agrada la realitat que tenim, la volem canviar, treballem per canviar-la, i no es preocupi que hi arribarem. Però jo ja li he dit, no?, doncs, la provisió de funció pública i, per tant, de les places de funció pública no ha depès en exclusiva de la Generalitat de Catalunya. No, no ha estat així, i vostès ho saben. Primer va ser l'excusa de la crisi; després, quan l'Estat ha decidit, ho ha fet de la manera que ha cregut convenient –que ha cregut convenient. Això és com el repartiment de l'objectiu de dèficit: jo em quedo la capacitat d'endeutar-me, però tu compleix amb les limitacions d'endeutament. Doncs això és el que ens està passant.

Però una reflexió també: hem tancat dos presons, eh?; tenim més treballadors, per tant, distribuïts en els centres penitenciaris. És veritat, tenim una població envellida, no la voldria tenir, voldria tenir unes altres condicions. Amb aquests vímets fem el que podem, fem el cistell que podem; però la voluntat i la vocació és d'arribar a acord amb els sindicats, d'avançar, de tenir provisió de places i, per tant, d'arribar on ens toca arribar.

Voldria fer una altra reflexió també, que no pot ser «baladí» o, per tant, tampoc podem fer veure que no ens passa: que poder fer tot això que vostès em demanen i que algunes de les coses les compartim, perquè l'objectiu prioritari és la prestació d'un servei directe a la ciutadania, una resposta immediata a la ciutadania, requereix necessàriament pressupost –pressupost. I no únicament un pressupost que ens correspon al Govern dibuixar-lo, sinó que vol dir ingressos. I, clar, ja hi som, aquí, eh?, amb els ingressos. Si vol, li explico com tenim el sistema de finançament, com l'Estat incompleix sistemàticament les seves obligacions legals... Obligacions legals, transferències econòmiques. Miri que he fet una reflexió dels traspassos del 92 i del 95, com es van produir els traspassos en matèria de l'Administració de justícia. Saben quantes vegades s'ha actualitzat? Ni un cèntim d'euro. Llavors eren pessetes; de pesseta, ni un cèntim més de l'inicial traspàs. I hem tingut un estatut, unes disposicions addicionals, un sistema de finançament que ha estat incomplert des del minut zero.

He fet una altra reflexió que tampoc..., m'agradaria que algú de vostès m'agafés el guant, per a tenir més recursos per a l'Administració de justícia a Catalunya. I he posat dos exemples molt clars, que des del punt de vista legal un és un incompliment sistemàtic de l'Estat –incompliment sistemàtic de l'Estat– i l'altre és voluntat política.

El primer: taxes judicials. Quan es va regular la Llei de taxes judicials, l'obligació prioritària que establia la llei era per a dotar de millors mitjans la justícia gratuïta, per a millorar l'Administració de justícia, per a la modernització de l'Administració de justícia. Doncs miri, sap quines han estat les respostes del Govern central des de que va entrar en vigor la Llei de taxes judicials? Doncs que havien anat a la bossa comuna dels ingressos de l'Estat. I en aquest cas el Ministeri de Justícia tampoc va millorar la seva situació pressupostària vinculada a aquestes qüestions. Per tant, jo reclamo de vostès aquesta lleialtat institucional envers el Govern de Catalunya, el Departament de Justícia, i bàsicament i principalment perquè és una obligació que tenim envers la ciutadania, destinar els ingressos públics –destinar els ingressos públics– als objectius i les finalitats que tenen previstes. I en aquest cas és un incompliment de la legalitat vigent. Ho dic per a aquells que també moltes vegades ens assenyalen amb el dit del compliment de la llei; doncs apliquem-nos el mateix xarop. És una obligació legal.

El segon, els he dit que era el tema dels dipòsits i les consignacions judicials. Doncs aquesta mateixa proporció quant als interessos i, per tant, en allò que genera activitat econòmica..., que a més a més va ser una dèria de consellers que m'han precedit, com va ser el conseller Vallès, que va fer un estudi en aquest sentit. Doncs per què no hi ha voluntat política de buscar repercutir cada cèntim d'euro que nosaltres destinem a la millora de l'activitat de l'Administració de justícia que genera activi-

tat econòmica, com és que no hi ha voluntat política del mateix retorn i la mateixa proporció, en aquest cas, al Govern de Catalunya?

Ja els he dit, i no voldria fer el memorial de greuges aquí, però en d'altres comunitats autònomes això sí que és possible, traspassos i partida econòmica. Aquí mai hi ha traspassos i partida econòmica. Per a creacions de nous jutjats, mai hi ha hagut ni un cèntim d'euro en el fet d'haver de posar en marxa nous jutjats. Doncs nosaltres ho continuem fent; però no deixarem de denunciar l'incompliment sistemàtic, l'infr finançament que tenim com a administració pública, etcètera.

Amb relació als equipaments que se'm reclamaven, òbviament... Algú ha dit que, com que no m'havia referit als convenis dels nous equipaments penitenciaris, volia dir que no volia complir-ho o que no ho compliria. Bé, el fet que no en parli no vol dir que no en tingui l'obligació. Jo entenc que quan hi ha un conveni signat i una voluntat política de dur-ho a terme hi ha la voluntat. Primer, hi ha l'obligació i, en segon lloc, ja els ho dic jo, la voluntat política d'aquesta consellera. No cal que els recorde que el conseller que em va precedir, en aquest cas, en l'àmbit de justícia, el conseller Mundó, es va posar a la feina. D'altres havien promès coses que no van complir, però ell s'hi va posar i ho va fer. I, en aquest sentit, doncs, no té perquè ser diferent amb aquesta consellera.

Amb relació a Tarragona, i és veritat que és l'única capital de província que no té un edifici i, per tant, no té una ciutat de la justícia. Jo ara podria dir allò tan senzill o tan fàcil de fer: «Jo acabo d'arribar.» Però, en tot cas, no ho faré –no ho faré. Ho dic però no ho faig. No únicament depèn de..., en aquest cas, no únicament depèn d'aquesta consellera, i vostès ho saben: depèn de molts factors a posar sobre la taula. El primer de tots la implicació de l'Ajuntament de Tarragona, en aquest cas, de buscar aquell espai més idoni que respongui a accessibilitat, a centralitat i, per tant, que reuneixi els requisits per poder edificar un espai que permeti dur a terme les funcions principals d'un equipament judicial, per fer una ciutat de la justícia moderna, allò que ja d'alguna manera estem assolint, no assolim la perfecció, però hem assolit uns nivells d'excel·lència, malgrat que algú expliqui aquí... (*Veus de fons.*) Home, si elevem a categoria el que és ja puntual a Catalunya...

Sí que hi ha jutjats en què els equipaments judicials no són idonis, però vostès... Si volem fem una reflexió dels deu darrers anys, en situació de plena crisi econòmica, la capacitat de construcció, equipaments en els quals es garanteix la presumpció d'innocència, es garanteix el dret de la víctima a la seva intimitat i a la preservació que no es trobi amb el seu agressor o, en aquest cas, la preservació dels testimonis que han de testificar en un judici. Per tant, vostès em poden dir que sí que hi ha punts negres. Evidentment, que hi ha punts negres; però òbviament també, en aquest sentit, afirmar i reafirmar-me en aquesta voluntat que aquests punts negres desapareguin.

També em sap greu que no hi sigui el senyor García Albiol, el portaveu del Partit Popular, perquè ell ha posat l'exemple de Badalona. Segurament s'ha oblidat d'alguna cosa. S'ha oblidat que no fa ni quinze dies que hi vaig estar, que vaig explicar que hi hauria una inversió de més de 2 milions d'euros per tal d'arranjar aquells equipaments que en aquests moments tenen dificultats, que posàvem en marxa un nou jutjat que ha d'entrar en funcionament i que, per tant, això volia dir dotació de plantilla... Em sap greu, perquè ell segurament feia dies que no hi anava, als jutjats. Jo hi he anat i professionalment hi havia anat fa molts anys.

I òbviament tots som conscients..., hem de fer..., jo crec que en aquestes qüestions tots hem de tenir o hem de mantenir un just equilibri. És veritat, com deia abans, que hi ha punts negres, i és veritat, també, que hem avançat jo crec que amb uns nivells de qualitat importants. Que segurament no hem avançat prou? Òbviament. Però torno a insistir en una qüestió: el context que tenim és el que tenim, en voldríem un altre, però el volem modificar.

I torno a Tarragona. Necessitem una implicació clara i directa de l'ajuntament. Ja saben vostès que, a vegades, aquestes qüestions depenen de moviment de peces, com diuen els urbanistes; moviments de peces en el bon sentit de la paraula –en el bon sentit de la paraula–: de tancaments d'algun centre, canvis de planificació urbanística, que ens permetrien tenir un solar que poguéssim, segurament, donar resposta a les necessitats que es plantegen. Per tant, no faré cap promesa si no tinc tots aquests vïmets ben controlats, que no depenen únicament del Departament de Justícia.

I amb això no m'estic pas espolsant les culpes. En tot cas, assumeixo la part de responsabilitat que em toca; però, en tot cas també, demano als grups parlamentaris que se n'han fet ressò..., element del qual soc perfectament coneixedora, però com va fer el conseller Mundó jo no prometre que el faré ni que l'obriré l'any que ve si en aquests moments encara no tenim a disposició un solar per poder edificar aquest fòrum judicial.

Amb relació a una qüestió que plantejava la senyora Roldán, i aniré acabant, i no sé si m'he descuidat alguna cosa; però, en tot cas, ja contestaré, amb relació al qüestionament que es fa dels presos polítics i el tracte als presos polítics.

Quan algú fa..., jo la pregunta que faig..., diu: «No s'ha vist enlloc del món.» Miri, jo li faré una reflexió: el senyor Barrionuevo i el senyor Vera eren ministre i secretari d'estat de seguretat de l'Estat o d'Interior. Tots els implicats de la Gürtel que estan a la presó no tenien vinculacions amb el partit polític al qual vostè ha donat suport i que els ha permès aprovar els pressupostos darrers i els anteriors, i al qual van donar suport perquè poguéssim governar a l'Estat espanyol?

Doncs quan vostès fan això... –jo ho entenc, eh?, que vostès facin això perquè...–, no, no, no..., quan vostès fan això no m'estan criticant a mi, no m'estan criticant a mi com a consellera. Sap a qui estan posant en qüestió? Als milers de treballadors públics que a diari fan la seva feina d'una forma digna, honesta, honrada, que saben quines són les seves funcions i les seves obligacions.

Per tant, quan vostès fan això no em qüestionen a mi, ni a l'equip ni al Departament de Justícia, ni al director general de Serveis Penitenciaris. Estan posant en dubte la professionalitat dels milers de treballadors públics, als qui aquesta consellera no posa en dubte –als qui aquesta consellera no posa en dubte– i als qui aquesta consellera els reconeix la feina, malgrat moltes vegades, com he reconegut públicament, no amb el salari que els correspondria, no amb la seguretat i condicions de salubritat que voldríem i ens hem d'exigir que han de tenir. Per tant, quan vostès fan això qüestionen el sistema penitenciari català. Que no han qüestionat mai el sistema penitenciari espanyol, per cert, que depèn d'Interior. Que ja diu coses, també.

Però, en tot cas, insistiré en aquesta qüestió: no facin això, no posin en dubte els treballadors públics. No ho facin. No posin en dubte un sistema d'execució penal i un sistema de serveis penitenciaris que és excel·lent i que vol tendir a l'excel·lència.

I amb això vaig acabant, i acabaré amb el Protocol d'Istanbul i amb el tema de la presó de dones.

El Protocol d'Istanbul és formar els funcionaris en drets humans, i s'està aplicant el protocol, i allò que no funciona nosaltres ho corregirem.

En el tema de dones i presons, aquesta consellera va voler que la seva primera visita institucional fos una presó, i una presó de dones. Perquè soc molt conscient... –perquè soc molt conscient–, soc molt conscient de quina és la situació de les dones en tots els àmbits de la vida –en soc molt conscient. També soc molt conscient de quina és la situació de les dones en els centres de privació de llibertat o en els centres penitenciaris. Com també soc molt conscient que moltes vegades el biaix de gènere no ha estat present en les polítiques de rehabilitació i de reinserció. Per tant, si amb això li contesto la pregunta que em feia la portaveu del PSC, doncs, efectivament, nosaltres el biaix de gènere el tindrem present, com s'ha tingut present, eh?

Perquè vostè sap que vaig acudir en aquell centre penitenciari, el Centre Penitenciari de Dones de Barcelona, que, com vostè apuntava, és un centre penitenciari

vell, té més de cent anys; és digne, és un centre digne, malgrat que les instal·lacions ja no són les que nosaltres voldríem que fossin. Però, en tot cas, vostè sap que en aquell centre es duen a terme activitats de formació, formatives, que contemplen el biaix de gènere, i jo aquell dia presentava... –aquell dia que vaig acudir al Centre Penitenciari de Dones de Barcelona–, presentava aquests models d'èxit, aquests models d'èxit de tractament i, per tant, que garanteixen i que encaminen a la sortida amb llibertat.

Doncs, òbviament, mai es fa prou i haurem de fer més. Aquesta és la voluntat política d'aquest departament i aquesta és la voluntat política d'aquesta consellera. Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Ara passem al torn de rèplica. Ara sí que els demano que siguin... –la consellera ho ha estat, eh?; s'ha passat quasi un minut, no hi ha arribat, del seu temps–, ara sí que els demanaré, a vostès, que siguin disciplinats amb el temps que tenen. Tenen cinc minuts, eh?, i, per tant, endavant.

Té la paraula la senyora Lorena Roldán, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gràcies, president. Bé. Jo, en primer lloc, em volia referir a la senyora Casamitjana per unes al·lusions directes. La veritat és que em sap greu que, en comptes d'interpel·lar la consellera, que la tenim aquí i és la primera vegada que ve a la Comissió de Justícia, vostè aprofiti la seva intervenció per comentar la meua, però, bé, no passa re. Jo l'hi torno a explicar, per si vostè no m'ha entès, que sembla que no.

No he fet cap tipus de comparació. Si es vol eliminar la simbologia franquista, nosaltres els primers. I el que li he dit és que aprofitin també per treure qualsevol tipus de simbologia que representi determinades ideologies. La paraula «l·laç» no ha sortit de la meua boca en cap moment. Això perquè ho sàpiga, i per diferents comentaris, com un tuit de la senyora Gemma Geis, on també ho diu; això per una banda.

I aprofito ja, també, per condemnar des d'aquí el franquisme, per si de cas també vostè entén que jo no l'estic condemnant com hem fet en altres ocasions; això per una banda. També s'ha tret vostè de la màniga un 80 per cent, segons vostè, de catalans que estan a favor del l·laç. Jo no sé d'on treu vostè aquestes dades. Jo em refio de les últimes dades fiables, l'última enquesta fiable, que són les eleccions del 21 de desembre, on només un 47 per cent els va donar suport. Aquesta és la majoria que jo entenc. Per tant, deixin d'inventar-se aquestes dades, si us plau, parlin amb una mica de rigor.

Continuo. Ja l'hi dic, tindran tot el nostre suport, si vostès volen fer una llei de memòria democràtica, sobretot per tancar ferides, que les hem de tancar, evidentment, i una llei molt transversal, on hi hagi consens i on haurem de parlar de moltíssimes coses, n'estic convençuda.

Pel que fa a l'ús del català, que vostè també m'ha dit que trobava a faltar que no parlàvem d'això. Doncs miri, evidentment que ens preocupa que no es compleixin, doncs, les ràtios i no s'utilitzi el català, però és que ens preocupa no només a l'Administració de justícia. Què passa a l'ensenyament? Per què no s'estan aplicant les sentències del Tribunal Constitucional per tal que també tingui presència el castellà a l'escola? Doncs estaria bé que estiguéssim preocupats en tots els àmbits, no només a l'Administració de justícia.

Pel que fa a la situació dels jutjats... –intento anar molt ràpida–, pel que fa a la situació dels jutjats, que ens ha dit que nosaltres teníem una visió esbiaixada. Bé. Jo li he ensenyat una foto, en aquest cas –en tinc moltes més, però és que no em dona temps–, amb aquestes bosses d'escombraries. M'ha semblat entendre que vostè donava les culpes als funcionaris, no? Vostès han fet... (*Veus de fons.*) Bé, m'ha dit que com que continuen imprimint paper, doncs, aleshores, clar, tenim aquestes bosses

d'escombraries aquí emmagatzemades. Home, això..., hi ha un risc d'incendi, perquè tenim això, que a més a més està a la planta on tenen l'arxiu. Doncs jo crec que potser aquí hauríem de fer alguna cosa.

A Sabadell, que era on estava aquesta fotografia de les bosses, tenen un problema, també: l'any passat van haver de tancar a l'agost, perquè tenen un problema amb l'aire condicionat, tenen uns compressors que no funcionen i van arribar l'any passat a temperatures de 36 graus. Vostè ha dit que l'important era el ciutadà i donar un bon servei. Doncs a mi em sembla, primer, que no és donar un bon servei al ciutadà tenir-lo allà tancat a 36 graus, ni que tampoc els funcionaris poden treballar amb condicions òptimes. Com seria el cas que fins i tot el Síndic de Greuges s'hi va interessar. Però, des del seu departament, el Síndic de Greuges –que ho porto aquí per si ho volen veure–, des del seu departament li van contestar que estava tot correcte.

Home, doncs, jo l'hi proposo: apaguem aquí l'aire condicionat, esperem que això arribi a 36 graus i a veure si això li sembla, a vostè, que és correcte. (*Remor de veus.*) És que, clar, de veritat...

Ens ha dit, també, que el problema de la justícia és que no tenen recursos, etcètera. Home, doncs, miri, respecte als avaluadors, que quan li he dit el preu la senyora Gumà feia que no amb la cara, doncs, jo li porto aquí les adjudicacions del que ens va costar aquest servei a banda, aquesta estructura paral·lela d'inspecció. Tenim dos contractes, dos licitacions de 20.000 cadascuna –per tant, 40.000–, més una altra de, pràcticament, 90.000 euros. Doncs potser aquests diners podrien anar a parar a altres coses; als «bolis», per exemple, com deia el senyor Aragonés. Per tant, no és falta de recursos.

Ens ha dit vostè que això dels avaluadors era una bona idea. Clar, si tota aquesta creativitat que tenen vostès i aquesta imaginació la dediquessin a allò on tenen competències, ens aniria molt millor, estaria perfecte.

Més coses. De presons, que ens ha dit vostè que no estava tan malament la cosa, perquè, clar, a la plantilla no fa falta tant de personal perquè han tancat un centre. M'ha dit vostè: «Hem tancat dos centres i, per tant, tenim més plantilla.» (*Veus de fons.*) Sí, però és que n'obren d'altres sense proveir places, com per exemple el Centre de Mas d'Enric, també de Tarragona, que és d'on jo vinc.

Si parlem de Tarragona, amb els jutjats, m'ha dit vostè que sí, que no estan en les condicions òptimes, però que sempre es garanteix el dret a la víctima a no trobar-se amb el seu agressor. Doncs miri, l'hi dic: al jutjat de guàrdia de Tarragona, això no passa. Al jutjat de guàrdia de Tarragona s'ha habilitat, amb un portal que tenen, que és l'entrada de darrere del jutjat, allà hi ha unes taules amb unes cadires –a més a més és la sortida d'emergència–, doncs allà en aquelles taules i aquelles cadires es reuneixen els advocats amb els clients i per allà també pugen, en aquest cas, els acusats, que venen dels calabossos. Aquí es troben, ja li dic que es troben, perquè és que, a més, ho he viscut en primera persona.

Més coses. Ha fet vostè també molta referència –que està molt bé i m'ha sobtat– al fet que s'han de complir les lleis, que hi ha d'haver lleialtat institucional... –molt ràpid, acabo–, doncs, apliquin-s'ho, perquè és que vostès són els primers que se salten la llei, que no hi ha cap tipus de lleialtat institucional. I com que ja m'ha fet el president, doncs..., que se m'ha acabat el temps, suposo que tindrem ocasió més endavant de parlar.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, ens preocupa haver escoltat la seva intervenció perquè en diferents moments ha anat parlant de que vostè no volia espolsar-se les culpes,

de que no volia escórrer el «bulto», de que feia el cistell que podia amb els vímetes que tenia..., i ens preocupa, realment, això, no? Perquè, és evident, nosaltres li reconeixem i som conscients de que no tenim el finançament que necessitem –no en justícia, en molts altres àmbits–, i, per tant, que hi hem de treballar. Però aquest és un tema, tal com li he dit abans, que aquest departament, i vostè com a responsable polític d'aquest departament, ha de fer. El diàleg i la coordinació amb el ministeri i amb el *consejo* és imprescindible. I la necessitat..., i a més a més transmetre aquesta necessitat de millor finançament és imprescindible.

Si hi ha un diàleg, si hi ha una negociació en aquest sentit, estem segurs que arribarà un millor finançament. Però, en tot cas, amb el que hi ha, s'ha de poder treballar. I el que no pot fer, el que no es pot fer és dir que no es pot fer més o que no es pot avançar més, perquè és el que hi ha, i sempre recórrer al mateix argument.

Quant a la Llei de memòria històrica, vostè deia: «La primera llei de memòria històrica va ser una llei incompleta.» Sí, possiblement. Va ser una llei del 2007, però va ser la primera, i va ser socialista. I, per tant, molt contents.

Quant al tema de treure les plaques, quant el tema de treure els monuments, doncs, miri, podríem començar per treure el monument del Terç dels Requetès a Montserrat. Aquest seria un primer pas important.

També hem vist com, en la seva intervenció de rèplica li anava contestant molt a la senyora Roldán, i potser no tant als altres portaveus, no sé si el fet de comparar experiència televisiva, això, doncs, ho fa, no? (*Remor de veus*.) Però, en tot cas, nosaltres aprofitarem el que ha anat contestant també a la senyora Roldán per fer aquesta segona intervenció.

El tema de la digitalització, que vostè deia que generava més paper, i apellava a la corresponsabilitat, és cert, però segurament des del departament s'ha de liderar aquest canvi, no?, de concepte de la reducció de paper, i apellem a que això es faci.

Ens ha dit, també, que volen millorar la situació dels treballadors, però no ha concretat cap mesura. La senyora Casamitjana deia que la qualitat de vida..., no?, deia: «Hi posarem una mica de filosofia», no? «La qualitat de vida i de serveis fa la vida de les persones més feliç.» Però també el que hem d'intentar és fer més feliç la vida d'aquells qui presten els serveis, perquè això redundarà, segur, en la qualitat d'aquests serveis. Reconèixer la seva tasca –i es pot fer formalment, o ho podria haver fet en aquesta intervenció– podria ser un primer pas, però també es pot fer donant millors condicions laborals als treballadors i a les treballadores, es pot fer pagant la paga extra dels anys 2013 i 2014, es pot fer pagant el programa de rendiment professional, es pot fer consolidant les places dels interins. Perquè si fem això, el servei públic que presten se'n veurà, segur, beneficiat. Entre altres coses perquè els interins atresoren anys d'experiència que si es perden no només els afecta a ells perquè perden la seva plaça, sinó que perden l'experiència i el saber fer que tenen i que al final, doncs, afectarà el sistema judicial i el servei públic de justícia.

El senyor Campdepadrós parlava abans del tema dels jutjats de Tarragona, a què ens hem referit jo crec que tots –i això vol dir que realment tenim un problema a Tarragona–, i deia que, bé, que no s'havia pogut fer, apellava també a la manca de finançament. Escolti'm, no devia ser millor el finançament quan es va fer la Ciutat de la Justícia de Barcelona –no ho devia ser–, o altres seus judicials. Per tant, ara no s'hi val apellar a aquesta manca de finançament per acabar executant unes obres que són del tot necessàries. I tampoc no s'hi val dir que falta la implicació de l'Ajuntament de Tarragona. No falta la implicació de l'Ajuntament de Tarragona, hi és tota; vostès saben que tenen solars a disposició, vostès saben que tenen una sèrie d'actius que han de jugar perquè a vostès els surtin els números per poder construir aquests nous jutjats, i, per tant, aquí no donin la responsabilitat a l'Ajuntament de Tarragona, eh?, passem de l'Estat als ajuntaments, la responsabilitat; no dinin la responsabilitat a l'Ajuntament de Tarragona, d'executar aquesta obra.

Dèiem, quant als jutjats de Vido i el fet que les víctimes es trobessin amb els presumptes agressors, la senyora Roldán els comentava el que passava en aquest espai dels jutjats de Tarragona. Bé, jo també vaig poder veure no en aquest espai, sinó en la mateixa planta del jutjat de Vido, com compartien passadís la víctima, les víctimes i els presumptes agressors. No passa quan venen detinguts, perquè passen per un altre espai, però sí quan no estan detinguts. Per tant, això s'ha de solucionar, i perquè passi en un, en dos, en tres jutjats, no ho hem de menystenir i dir que són només casos puntuals i no fer-ne categoria.

I el biaix de gènere que ens deia en les presons, esperem que sigui així, que en tingui aquesta visió –sí, sí, acabo ja, president–; esperem que sigui així, que en tingui aquesta visió. Nosaltres en farem seguiment, i que realment es faci aquesta visió transversal de les dones que estan a la presó i de les seves necessitats. Des dels productes d'higiene íntima, cosa que vam haver d'aprovar en una proposta de resolució a la legislatura passada, fins als programes de formació o de treball que s'impulsen a través del Cire.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara té la paraula el senyor Vidal Aragonés, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Per fer una referència a la qüestió del paper, que tant hem parlat, si passem a un sistema telemàtic on la demanda inicial o l'escrit inicial no es presenta amb el conjunt de les seves còpies sinó que es presenta telemàticament en una còpia, i obliquem el jutjat, o generem una realitat al jutjat, que hagi de fer les còpies allà, doncs, ja canviem la realitat. Per tant, vegem on està el problema i busquem-hi alternatives. De la mateixa manera que aquest subgrup, a la consellera, li ha volgut traslladar allò que pensàvem que podia fer i no havia estat fent la conselleria en el darrer període, també li volem dir que hi ha moltes coses que no podrà fer, i és un problema estructural, i és un problema de que no som sobirans.

Primera qüestió. Es parlava d'afers religiosos. Doncs, ja podem tenir tota la voluntat del món en intentar desenvolupar polítiques laiques que l'Estat espanyol no és laic, és aconfessional, i, per tant, ens condiciona absolutament qualsevol activitat política en aquest sentit.

Memòria democràtica. Doncs, mirin, no únicament la limitació de l'Estat, també els diem una altra cosa: present, passat, però també futur per a la memòria democràtica. I treballem en aquest sentit.

Després, allò que és fonamental. D'aquesta setmana: demanda demanant una liquidació, el que coneixem popularment com a «*finiquito*», el saldo i quitança. Citació judicial: any 2021 –2021. Recordem que estem al 18: 18, 19, 20, 21. Si tenim aquesta realitat, que no depèn de la Generalitat de Catalunya, no tenim un exercici real del dret fonamental a la tutela judicial efectiva.

I després, per anar acabant. Qüestió de gènere. Exactament el mateix. Si no dubtem que des de la conselleria hi haurà voluntat de fer polítiques de gènere, però mirin el que ens van dir quan vam entrar a regular determinades matèries: «Competència exclusiva –laboral– de l'Estat», i, per tant, anul·lació mitjançant sentència del Tribunal Constitucional.

I per acabar, dues qüestions. Mai aquest subgrup hagués pensat que sentiria un literal com el que ha fet el representant del Subgrup del Partit Popular, que ens deia, quan parlava d'emportar-se els expedients del jutjat, que ho havia conegut en primera persona. (*Rialles*.) No estàvem preparats per reconèixer o per veure com reconeixien el que era una sospita força generalitzada. Però hi ha una cosa fins i tot pitjor que aquesta afirmació: la concepció del delictes. La concepció del delictes per nosaltres evidentment parteix d'una base quan és la pobresa, que és la material, però

també hi ha un tipus delictiu diferent, que és el de coll blanc; i el delinqüent del coll blanc aprofita l'oportunitat i els buits del sistema per fer delictes. Cap dels advocats o les advocades que passem pels jutjats i veiem aquesta situació objectiva, que és real, dels expedients allà, mai haguéssim pensat que els podíem robar, que els hauríem de robar o que el podíem furtar. Això, evidentment, forma part d'una concepció que situa el delinqüent de coll blanc amb una determinada potencialitat davant del delictes. (*Remor de veus.*)

I la darrera qüestió, senyora consellera. Hem volgut ser –i ho serem– molt crítics. Tenim una concepció determinada del Departament de Justícia i de la justícia, però també podem fer un altre reconeixement: difícilment podríem tenir una consellera que tingués tant coneixement sobre la justícia, sobre el sistema legal; difícilment podríem tenir una consellera... –si parlem d'Esquerra Republicana, nosaltres, sí, si la consellera fos nostra tindríem una altra concepció– (*remor de veus*), i difícilment, això sí, també, podríem tenir una consellera d'Esquerra Republicana amb una concepció progressista i de gènere sobre la justícia. Li desitgem, de veritat, amb tota sinceritat, tota la sort del món, perquè ho necessitem com a societat.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula ara la senyora Magda Casamitjana, del Grup Parlamentari Republicà.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, president. Primer de tot, espero que entengui des del respecte, diputada de Ciutadans, que la interpelli expressant la nostra discrepància. És el que jo he entès, i a més a més no és la primera vegada que ho escolto des del seu grup. Tot i això, agraeixo el matís que el símbol –deixem-ho així– representa una manera de protestar per una injustícia i una repressió que no compartim. Miri, pel que fa a les enquestes, un 77 per cent dels catalans es mostren en contra de la presó preventiva dels líders polítics i socials de l'independentisme, incloent-hi un 45 per cent dels votants de Ciutadans i un 70 per cent dels votants del PSC. No mentim. Si us plau, una mica de respecte. Nosaltres ens fiem del que diuen, no només *La Vanguardia*, sinó també *La Sexta*, de moment, que són les úniques que podem tenir.

Miri, m'he deixat abans la diputada Carmen de Rivera, a qui vull agrair no només la feina feta en temes dels nadons robats, sinó la que farem des d'aquesta comissió. Disculpi que no l'hagi esmentat abans.

I..., què més? Bé, i, pel que fa... ho tenia apuntat aquí, però no sabia si tindria el temps d'agrair a la consellera haver fet la primera visita a un centre institucional del centre penitenciari de dones. I acabava. I, per tant, com que no sabia si tenia temps, ara sí, una molt forta abraçada a la Carme Forcadell i a la Dolors Bassa, avui tanca- des al Puig de les Basses; una vegada més injustament i repressivament.

I, pel que fa a la filosofia..., continuem, eh?, és a dir, podia haver continuat, però no sabia tampoc si tenia temps, i la felicitat del camí, o el camí de la felicitat no es pot fer del tot feliç sense intentar fer el possible perquè la felicitat de qui ens acompanya per voluntat o deure sigui també plena. Per tant, felicitat per a tothom.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula ara el senyor Eugeni Campdepadrós, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. «Eusebi», president. (*Veus de fons.*) És molt habitual, l'error d'«Eugeni».

El president

Perdoni, eh?, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

No soc jo qui per acusar d'errors en... (*el diputat pica tres cops el micròfon*) anomenar diputats d'aquest Parlament. (*L'orador riu.*)

Bé, tornem a Tarragona. Jo no volia tornar-ho a esmentar, i evidentment, tractant-se de la Comissió de Justícia del Parlament de Catalunya, he fet referència a la part que competia, lògicament, a la conselleria de Justícia, però sí que és cert que hi té també molt a dir i a veure l'Ajuntament de Tarragona, com ha exposat la consellera; per tant, per no allargar-ho més, a més, això, sí que emplaço, vist que és una preocupació transversal i compartida, doncs, a les companyes diputades, tant a la senyora Ibarra com a la senyora Roldán, a que també la preocupació que han traslladat aquí, també de forma conjunta i coordinada, la traslladem a l'Ajuntament de Tarragona perquè faci també la part de deures que li pertoca.

Jo volia fer referència a una qüestió per a la qual abans no he tingut temps, que és el tema de la compilació del Codi civil, és quelcom que potser no se li dona importància, però és molt rellevant per a la nostra configuració, precisament, com a societat. Precisament, el que és el dret civil és l'única –l'única– eina jurídica, és l'únic dret que ha persistit de forma ininterrompuda al llarg de tots els segles, malgrat les anul·lacions d'institucions, malgrat les repressions. En canvi, el dret civil precisament, per la força que té com a configuració de la societat, per la implantació social que té, pel que té en la forma d'establir les relacions personals, les relacions contractuals, les relacions familiars, les relacions successòries, ni tan sols Felipe V va poder anorrear-lo, i tampoc –i tampoc– Franco. I, per tant, aquest dret és molt important. I aquí ens trobem de nou la ingerència, la interferència, la voluntat de l'Estat de no permetre un autogovern, ni tan sols en l'àmbit privat, com és el Codi civil, i m'afegeixo a la reclamació de la consellera, de que es retirin els contenciosos davant del Tribunal Constitucional amb relació al Codi civil de Catalunya, i també trobarà la nostra col·laboració en el que és completar la regulació del nostre Codi civil, completar el llibre sisè, completar l'harmonització, completar l'harmonització total del conjunt del dret civil, perquè és rellevant i molt important.

És molt important també, i no s'hi ha fet prou referència –sí que ho ha fet la consellera, no els altres grups–, el tema de la mediació. La mediació també és un altre element important per anar configurant una forma de societat que no..., evidentment els conflictes són inherents a la vida en societat, el que canvia la forma de ser de les societats o el que les configura és la forma en què s'aborden aquests conflictes. Certament, avui en dia, que l'amenaça en cas d'algun conflicte hagi passat de ser una amenaça física..., jo posava sempre l'exemple que abans, quan dos pagesos es discutien, potser un esperava darrere el marge a l'altre amb un garrot; ara l'amenaça és enviar l'advocat. És un gran progrés de civilització, però l'advocat continua sent conflicte, i precisament tots els esforços que es facin en la potenciació i divulgació de la cultura de la mediació, com per exemple es fa en altres àmbits, com és per exemple l'ensenyament, tindran totalment el nostre suport, perquè precisament poden ajudar a configurar una altra mentalitat de societat, més col·laborativa, més també de ser autosuficients en la resolució dels conflictes, i no traslladar-los sempre a l'àmbit judicial.

I, en darrer lloc, volia fer referència a la competència que ha adquirit, d'afers religiosos, que també és importantíssima –importantíssima–, donada l'actual configuració de la ciutadania de Catalunya, que la convivència de les diferents formes de creences, de religiositat, de formes festives que, a més a més, tenen calendaris diferents al llarg de l'any..., sàpiga, precisament, sapiguem regular-la de tal manera que sigui una forma de viure amb pluralitat, amb respecte, i que sigui un enriquiment per a la totalitat.

No tenim afortunadament –afortunadament, i és degut a l'esforç de tots, de la ciutadania i de les administracions– conflictes greus en aquest sentit, però seria també amagar el cap sota l'ala dir que no n'hi ha cap ni un. Per tant, els esforços que

faci la conselleria de cara a tot el que sigui tolerància –tolerància– en l'espai públic de creences i religions de tot tipus, doncs tindran tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara donarem breument, ja, la paraula a la consellera, perquè faci ja la darrera intervenció.

La consellera de Justícia

Gràcies, president. En primer lloc, disculpar-me amb el president, perquè abans, quan he fet menció dels diferents portaveus parlamentaris, m'he oblidat d'ell. Però, en tot cas, com que compartim moltes de les coses que ell ha exposat i que sap perfectament que en aquest àmbit som coincidents, jo crec que no val la pena que et discuteixi absolutament res. Però, en tot cas, em sabia greu que pensessis que no tinc present la teva intervenció.

Doncs, de nou, donar les gràcies a tots els portaveus i acceptar les crítiques, perquè és evident que les hem d'acceptar, perquè ens ajuden a millorar i perquè, òbviament, seria imprudent per part meua, i irresponsable, no explicar ben bé quina és la situació financera i, per tant, la capacitat que tenim de resposta amb els vímets, com deia, per fer el cistell. I seria irresponsable dir aquí públicament i, per tant, més irresponsable encara com a responsable política que jo..., assumir responsabilitats que no podré complir. I amb això estic dient que insistint en la qüestió no m'espolsi les culpes, sinó que el que faig és una radiografia real de la situació en la que ens trobem.

I òbviament, quan es va fer la Ciutat de la Justícia a Barcelon –Barcelona i Hospitalet–, el sistema i la situació economicofinancera i, per tant, la capacitat d'endeutament de la Generalitat de Catalunya eren uns, que volia dir que podies acudir als mercats financers i tenies capacitat d'endeutament. Doncs en aquests moments no tenim aquesta capacitat d'endeutament. No la tenim perquè hem de complir uns objectius de dèficit, que ens els marca el Govern central. I vostès saben com s'ha fet aquesta distribució de la contenció de despesa, com el Govern central s'ha reservat la capacitat d'endeutament i ha traslladat la responsabilitat de les restriccions i, per tant, de la limitació pressupostària, sobretot, a l'Administració local –a l'Administració local–, amb les conseqüències de superàvits que no poden reinvertir, i, sobretot, a les comunitats autònomes.

I, per tant, quan jo deia: «Home, jo el que faig és reflectir la radiografia i la capacitat que tinc de poder fer les coses.» I quan dic que tinc aquesta capacitat que tinc estic dient que no puc gastar perquè tinc limitacions: limitacions pressupostàries, limitacions que tenen a veure amb el compliment del dèficit i els objectius de dèficit, i, a més a més, perquè no tinc capacitat de sortir als mercats financers i poder-me endeutar. I això és una limitació important; i, si no, que els ho preguntin als estats que no es poden endeutar, o que l'hi preguntin a l'Estat espanyol quan va tenir l'amenaça de la intervenció per part de la Unió Europea, que li imposa limitacions a la seva capacitat de despesa.

I, en tot cas, és evident que el compromís que tinc amb els treballadors públics és el de negociar nous acords i noves condicions. I, en tot cas, vostès saben que això té a veure també amb disponibilitat pressupostària, amb disponibilitat financera, etcètera. Però, en tot cas, la voluntat política, tota –la voluntat política, tota.

I és veritat també que vostès hauran d'ajudar a crear marcs legislatius que, efectivament, permetin condicions i acords de condicions més favorables. Vostès m'hauran a mi també a generar marcs legislatius que puguin permetre condicions i negociacions laborals molt més favorables.

I, òbviament, comparteixo el que deia el portaveu de la CUP, en aquest cas el senyor Vidal Aragonés: és veritat, nosaltres persistim i insistim en canviar les coses, però hi ha algunes qüestions que, òbviament, no les podem canviar, perquè la

sobirania total no la tenim, malgrat –insistiré en una qüestió– que no renunciem a tenir-la i treballarem per assolir-la plenament, la sobirania plena per a prendre totes les decisions, totes aquelles que ens afecten en la nostra vida diària, que són les importants, que són les que realment espera de nosaltres la ciutadania, que són les respostes a la ciutadania. Per això treballem; no treballem per d'altres qüestions que algú planteja que diu que fem. No, no, no: quan nosaltres volem més sobirania, quan nosaltres volem assumir tota la sobirania, estem parlant de donar respostes a les necessitats de la ciutadania.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Suspenem momentàniament la comissió un minut, per acomiadar la consellera, i seguim per tractar el darrer punt.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de dues i dotze minuts.

El president

Si els sembla, seguim amb l'ordre del dia de la comissió.

Sol·licitud de compareixença d'Emilie Rivas, responsable de polítiques d'infància de Save the Children, perquè presenti la proposta de model de casa dels infants Barnahus, d'atenció especialitzada integral en abusos sexuals a la infància

356-00063/12

Ara toca el punt número 2: sol·licitud de compareixença d'Emilie Rivas, responsable de polítiques d'infància de Save the Children, davant la Comissió de Justícia perquè presenti la proposta de model de casa dels infants Barnahus, d'atenció especialitzada integral en abusos sexuals a la infància.

No sé si algun grup parlamentari vol intervenir... Sembla que no. Hi ha algun grup parlamentari que vulgui intervenir? (*Veus de «No.»*) No? Molt bé.

Doncs, si els sembla, passem a la votació.

Creuen que es pot aprovar per assentiment? (*Veus de fons. Pausa.*)

Doncs queda aprovada.

Moltes gràcies i bones vacances.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tretze minuts.